PROMIN

ПРОМІНЬ

КВІТЕНЬ
Ч. 4
1979

Second Class Mail Registration Number 1925

ПРОМІНЬ
РІК XX КВІТЕНЬ 1979 Ч. 4
Виходить раз у місяць
Видає
СОЮЗ УКРАЇНОК КАНАДИ
Редагує Редакційна Колегія
Редактор — НАТАЛІЯ КОГУСЬКА

PROMIN
No. 4 APRIL, 1979 VOL. XX
Monthly Publication
Published by
UKRAINIAN WOMEN'S ASS'N OF CANADA
Edited by Editorial Committee
NATALIA KOHUSKA — Editor

Передплата в Канаді	$8.00
Передплата до інших країн	8.00
Поодиноке число	.80

Передплату висилати на адресу:
PROMIN
P.O. Box 3551, Sta. B. Winnipeg, Man. R2W 3R4

Subscription in Canada	$8.00
Subscription in other countries	8.00
Single copy	.80

Address:
PROMIN
P.O. Box 3551, Sta. B. Winnipeg, Man. R2W 3R4

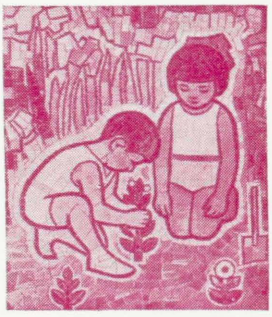

В ЦІМ ЧИСЛІ:

Л. Мосендз — У день Воскресення ... 1
— Великодній привіт ... 1
Владика Миколай (Дебрин) — Жінка як сучасна мироносиця ... 1
Зінаїда Маєвська — Весна ... 3
Н. К. — Зустріч з Надією Світличною ... 5
Ярина Зоряна — Світлі сторінки ... 6
А. Курдидик — Впертою ходою по дорозі мистецтва ... 7
Євген Гуцал — Олень Август ... 9
Андрій Качор — Перший Всеукраїнський Конгрес ... 13
Відділ для дітей ... 14
H. Hawryluk-Charney — The Wonderous Miracle of Resurraction ... 15
N. Cafik — Ottawa Report Intern Human Rights ... 16
Ukrainian Language and the Ukrainian Child ... 17
Розалія Фарина — Відбувся Пров. З'їзд ... 18
У першу річницю добр. Мельничук ... 21
Ви належите до Канади ... 22
Квіти незабутнім ... 23
Громадська і родинна хроніка ... 25
Річні збори відділів ... 28
Українська вишивка ... 31
С. Кульба — Довкола дому ... 32
При праці для „Променя" ... 33

НА ОБКЛАДИНЦІ — Великодна поштівка невідомого мистця

ФОНД ІМ. ВАДИМА ДОБРОЛІЖА

У п'ятиріччя з дня смерти сл. п. Вадима Доброліжа комітет фонду його імени влаштував виставку картин мистця, яка відбулась 21-го і 22-го жовтня 1978 р. в залі Українського Канадського Архіву-Музею. При цій нагоді було вручено третю стипендію ім. В. Доброліжа в сумі $500.00 дол. студентці Альбертського університету Гандзі Фелонюк.

Управа фонду повідомляє, що вже приймаються зголошення на стипендію на наступний 1979 рік.

У цій справі звертатись на адресу секретарку фонду:

Vera Bayrak

№201; 9737 — 112 Street
Edmonton, Alberta T5K 1L3

UKRAINIAN EMBROIDERY DESIGNS AND STITCHES

Опрацювала Анастасія Рурик

Це вже третє видання про вишивки і стіби в англійській мові. Багато ілюстрована 12 сторінок взорів вишивок, 8 з них в кольорах, багато ілюстрованих взірців на вишивання декоративних подушок, обрусів, ниток. Взори вишивок полтавського вирізування, роблення мережок. Стіби показують як легко навчитись вишивати гладдю, низинкою, яворівкою та багато інших стібів.

Книжка має 130 сторін друку, широкий формат, вигідний для розміщення взорів, спеціяльна оправа, щоб книжка легко відкривалась.

Ціна $7.00.

UKRAINIAN WOMEN'S ASS'N of CANADA
A-25 11024-82 Ave. Edmonton, Alta.
T6G 0T2.

Printed by Trident Press Ltd., Winnipeg, Man., Canada

Л. МОСЕНДЗ

У ДЕНЬ ВОСКРЕСЕННЯ

Христос воскрес!.. Воїстину воскрес!..
Стук-стук хрестом... Роздалась настіж брама.
Десь морок днів, страсних імлою, щез...
З осяяного радісного храму
Лине у світ воскресний спів небес.
Воскресли й голоси дзвінкі церков,
Та з вітром весняним на перегони
Перекликаються через ліси ізнов
Метальних мов лункі потужні тони.
О, смерте! Де тепер твоє жало?
О, пекло! Де твоя поділась сила?
Довкола сяйво, квіти і тепло...
Христос воскрес!.. Тендітний бряск кадила...
Старих хрестів заквітчане чоло...
І жайворонків пісня многокрила...
Ні, ми не вмерли! Лиш тамуєм дих,
Бо Він не мертвих Бог, але живих!

ХРИСТОС ВОСКРЕС!
ВОЇСТИНУ ВОСКРЕС!

Центральна управа Союзу Українок Канади і редакція „Промінь" з нагоди надходячого Воскресення Христового вітає традиційним Великодним привітом всіх своїх читачів, членство Союзу Українок Канади враз з їх родинами і бажаємо радісних свят.

Засилаємо наш Великодний привіт увязненим в совєтських тюрмах і на засланнях в таборах примусової праці оборонцям Людських Прав, які очікують від вільного світу справедливого суду і волі всім народам.

Засилаємо наш привіт всьому українському народові в Україні й у світі.

Анастасія Радомська, голова

Наталя Когуська, ред.

ЖІНКА – ЯК СУЧАСНА МИРОНОСИЦЯ

Христова Церква приділює жінці-християнці особливу увагу, починаючи від Жінок Мироносиць; вони, як вірно служили Господеві живому, так і мертвому хотіли віддати останню прислугу, тому в пасхальну неділю досвіта, серед дуже несприятливих умовин і страху пішли до Гробу Господнього, але він вже був порожний. Тож, за їхню відданість Христові й правдиву любов, що не знає жадних перепон, їм дано привілей першим сповістити світові, що Христос Воскрес.

Від тоді, в загальному жінка, нагороджена Божим Провидінням величним обов'язком материнства й безмежною любов'ю до дитини, найглибше відчуває суть Воскресення Христового.

Історія християнства знає багато подвижниць, що віддали своє життя за Віру Христову; а історія людства виказує величну ролю жінки як громадянки, а особливо матері. Тому, цілком заслужено, світ влаштовує їй Свято Матері.

Проф. Наталя Полонська-Василенко у своїй книжці „Визначні Жінки України" вичерпно змальовує всі великі жіночі постаті й їхні діла для українського народу, від світанку його національного життя до нових часів.

Звичайно, на першому місці стоїть легендарна Княгиня Ольга.

В XI-XIV ст. — це українські князівни, які через свої подружні зв'язки з зах.-европейськими престолами несли славу про Україну-Русь у світ, дбали про церкви, манастирі, мораль і освіту для народу.

В тяжкі часи литовсько-польської доби й за козаччини, українські провідні жінки часто виказували великий героїзм, відограваали виховно-освітню й церковно-харитативну ролю в народі; а як матері вперто протиставились денаціоналізації і в часи бездержавности виховували все нову провідну верству народу.

В новітній добі (XIX-XX) ст.), українська жінка виходить на поверхню національного життя — головно в літературі, виборюючи собі місце між власним провідним суспільством, заступається за права покривдженого свого народу, якого земля була порізана чужими кордонами. Та мимо всіх несприятливих обставин вони знаходили до себе дорогу через кордони й зуміли відограти визначну ролю в духовому визволенні України.

Бракує тут місця для їх поіменного насвітлення, але їхня діяльність у всіх секторах національного життя — від релігійного до політичного, де лише українська жінка прикладала свою руку й серце, є всім відома.

З наших національних святкувань добре знаємо імена українок-героїнь, учасниць визвольних змагань; а в першу міру — це безіменна героїня — українська мати, бо багато було ворожих зазіхань, щоб знищити субстанцію української нації, але на сторожі її незнищимости — від віків стояла й зараз закована в колгоспах стоїть українська жінка-матір, яка силою свого материнства невидимо, у великому терпінні, але всесильно й непохитно хоронить від загибелі життя цього народу.

Остання невдача наших визвольних змагань була причиною двох великих еміграцій у вільний світ; але й тут, за традицією, українське жіноцтво створило сильну мережу жіночих організацій по країнах нашого поселення, підносять свій голос протесту перед вільним світом в обороні переслідуваного в Україні жіноцтва й народу і віддано працюють для української самобутности на чужині, хоч стрічають в цьому великі перепони.

Між цими жіночими організаціями одна з найбільших є Союз Українок Канади, якого важлива роля у нашому церковно-громадському житті є, назагал, всіма визнана.

Пригадую особливе звеличання Союзу на Ювілейному З'їзді СУС в Саскатуні в минулому році; пригадую XV-тий Собор УГПЦК 1975 р. у Вінніпезі, на якому з великою пошаною вшановано бенкетом СУКанади як організацію, за жертвенну працю нашого жіноцтва для Української Православної Церкви, яка вже, майже тисячу років хоронить душу свого народу, а найперше його основну клітину — родину.

Наше жіноцтво завжди йшло поруч із Церквою, творило зв'язок між нею й родиною, а особливо з душею дитини — як матір; своєю участю в загально громадському житті — воно виконує амбасадорську ролю України у вільному світі між своїми співгромадянами. А вже найголовніше то те, що українське жіноцтво як завжди, так і зараз стоїть на сторожі нашої прабатьківської віри, традиції, рідної мови та культурно-духових вартостей української спадщини, щоб передати це все дітям, щоб боротися з байдужністю, яка захитує молоді душі, як їм за добре поводиться, боротися так сильно, щоб цей наш вплив діяв і тоді, як нас не стане.

Як бачимо, на руки української жінки Господь від віків вклав велику часть відповідальности за душу народу й його релігійно-духову й національну цілість.

Своїми руками й серцем українське жіноцтво гойдає долю своїх дітей, майбутність нації. Це є виїмково величне завдання але його успішність, як вже сказано, залежить, виключно, від жіночої зорганізованости, бо в організації — єдність думки й діла. Це доказує нам — як історія минувшини, так і новіших часів, себто історія СУКанади з її незаперечними заслугами для нашого церковно-громадського життя.

То, хай буде це зазивом до всього українського жіноцтва, а особливо молодого назріваючого покоління, щоб ставали в ряди своєї організації й прдовжували велику роботу своїх попередниць українських жінок як матерів, дружин і громадянок; щоб далі вносили в громадське життя первні свого материнського духа й цим його збагачували й ушляхотнювали.

Бо так як сьогодні в цей холодний розумовий час упадку віри й духовости — цілий світ для відродження релігійности кладе надію на жінку християнку, так і наше українське суспільство, на чолі з Церквою, надіється на благородну працю свого невтомного жіноцтва, в цю тривожну, але рівночасно й величну добу.

Залишається ще висловити славнозвісне звернення до жіноцтва в Неділю Мироносиць — словами Св. І. Золотоустого:

„Царюйте жертвенно й любовно! Хай Ваші слова й діла, наука, любов і молитва — будуть тим пахучим миром Жінок Мироносиць для Ісуса Христа, і хай оживляють людей, яким Ви служите, кличуть всіх до життя в Христі, в родині, громаді й народі, як приклад любови до ближнього а Господь Бог запише це в книги Вашого життя".

Не губіть віри, бо пам'ятайте, що тільки ті що вірили —зустрінули Воскреслого Бога.

Вл. Миколай (Дебрин),
діючий Єпископ Торонта
й Східньої Єпархії УГПЦК.

ВЕСНА

Найкраща, найцікавіша, творча, життєдайна пора року в українців, а також й в усіх народів світу — це в е с н а.

Свято весни, Сонця, воскресення природи святкували споконвіку всі народи землі також святкували й наші прапрадіди.

Кожний народ вкладав у це свято весни своє, особливе, притаманне лише йому.

В Україні перед прийняттям християнства не було писаної літератури, письменства. Були в той час тільки твори усної народної творчости, цебто твори фолкльору. Ця усна народна творчість була багата й різнородна. Вона складалась з пісень, казок, переказів, прислів'я, приповідок, загадок. То була багата скарбниця народних пісень, з яких велика частина була пов'язана з давнім поганським культом сил природи, що їх народ уявляв собі у постатях Дажбога, Лади, Перуна, русалок і інших.

Із святом у честь сонця пов'язані були колядки, щедрівки та купальні пісні. І коли взимі після найкоротших днів і найдовших ночей, ніч вкорочувалася, а прибував день, український народ святкував перемогу сонця колядками, які пізніше в християнських часах перенесено на свято Христового Різдва.

Влiті, коли сонце досягало найбільшої сили, святкували свято Купала купальними піснями.

Весну зустрічав і славив український народ веснянками — гаївками або гагілками. Веснянки — це дуже стародавня народня творчість, що характеризує наше далеке минуле, тобто нашу первісну культуру. Вони співаються під час весняних обрядів. Найпоширеніші веснянки це „Подоляночка", „Мак", „Ой весна, весна — днем красна", „Просо". Ось одна з цих веснянок:

Ой весна, весна — днем красна!
Що ж ти нам, весно, принесла?
Принесла я вам літечко,
Ще й рожеву квіточку,
Ще й зеленеє житечко,
Ще й озимую пшеницю
І усякую пашницю.

Отже коли починали танути сніги й настала тепла пора, виконувалися різні обряди зустрічі весни. Мета цих обрядів була прискорити прихід весни. Настання весни після зими, люди розуміли як боротьбу двох сил — холоду й тепла. Щоб допомогти весні подолати свою супротивницю, вони спалювали або топили в річці солом'яне опудало зими, носили зображення сонця, водили хороводи тощо. Одним з обрядів був також і дитячий. За давнім повір'ям вважалося, що весну з вирію приносять на своїх крилах птахи. Щоб прискорити приліт птахів, діти, співаючи пісень, носили по селу випечених з тіста пташок. У західних областях України ці пісні мають такі назви: гаївки, гагілки, ягілки.

Самий цікавий цикл святкувань, починаючи з давньої давнини від наших прапрадідів і до наших днів, зберігається, хоч не в повній, але значній творчій і високій красі — це весняні звичаї цього циклу. Це відголос того далекого господарського року, соняшного кола, що носило назву Великого Дня а пізніше Великодня.

І Великдень став найбільшим і найважнішим святом з усіх християнських свят. У нас, українців, це свято стало оригінальне, самобутнє не схоже зовні на свята інших народів.

Під впливом християнства відбулися зміни світогляду. Під впливом соціяльних подій та історичного часу змінюється життя, взаємини, погляди на природу та її явища, хоч філософічне підґрунтя залишається те саме: намагання пізнати природу, підкорити її сили на користь людині; намагання розв'язати питання призначення людини; вічности світу; намаганя зрозуміти, в чому щастя людини на землі і т.п.

І коли до прийняття християнства веснянки чи гаївки були справжніми молитвами — чародійними піснями й діями, то в 19 столітті це вже лише пісні — привіти весні та традиційні розваги під час Великодня та й взагалі весною. Головно від Запустів співають веснянки, найпоетичніші народні твори. В першу неділю Великого Посту збиралася молодь на вигоні, і вибирала собі на всю весну найкращу дівчину,

щоб керувала веснянками. Цих веснянок дійшло до нашого часу надзвичайно багато, а серед них немало й стародавніх.

У похристиянському періоді численні веснянки — гаївки набрали відмінної тематики, іншого змісту.

Окремі веснянки — гаївки мають історичний зміст, подають картину народнього горя з приходом татар на Україну.

Бурхлива доба рятунку рідного краю досить значно віддзеркалена в військових веснянках. Доба Козаччини 16 ст. і доба Хмельниччини мають своє почесне місце в народній творчості.

Ось в одній гаївці — веснянці, подається образ весни разом з козаком:

„Із стріх вода капле,
Молодому козакові
Мандрівочка пахне..."

Деякі тисячолітні звичаї та назви залишилися і після прийняття християнства, дійшли й до нашого часу.

Усі ці святкування це є високо-культурний вияв наших стародавніх звичаїв і традицій, це наш дорогоцінний скарб, наша слава і праісторія.

В уяві наших прапрадідів свято весни вважалось, як цілковита перемога весни — літа над зимою, перемога життя над мертвотою.

Великий день вважався „найбільшим днем" у році (весняним рівноденням). В цей день усе живе й неживе оживає... Живе земля, живе вода, живе повітря, живуть покійники, живе небо — сонце. Говорили, що навіть сонце в цей день „не заходить", а вранці „грає", тішиться.

Тішиться й радіє Великому дню вся природа від найменшого жучка — „Грай жучку, грай чорний, грай, бо в нас такий край" — колись так співали. Тішиться й нежива природа, й вода, й земля:

„Гей, мати, весна красна,
Весна, красна, зілля зелененьке..."

І ліс — „А в нашого Шума зеленая шуба..." І риба має творчу й велику силу весною, бо навіть „хвостом лід розбиває..." А птиці, вісники неба — сонця — співають від матінки — землі й до високого неба.

Великий день — це день вселюдської любови, кохання — надії на одруження, день надії урожаю, добра, здоров'я, повного радісного й щасливого життя.

Все, що живе під сонцем, від найменшої комашки й до природи, людини, — все і всі співали хвалу весні, хвалу сонцю й Великому дню!

І дійсно весна — символ воскресення, народження любови, доброти, ласки й радости життя, надії.

Відроджується після довгої зимової сплячки природа, тануть сніги, оживає вода, журчать — шумлять струмочки, розливаються ріки... Починають оживати й зеленіти ліси, що до того часу були мертві, голі... Зашуміли поля, ліси, гаї, луки, очерети на річках, озерах, ставах; розлилися — залунали голоси різноманітного птаства, загули — зажужали жуки; ожили жаби й своїм різноманітним, але ритмічним концертом наповнюють повітря у вечірній час. (На превеликий жаль цього ми тут не чуємо).

Селянин нетерпляче жде весну зі свого погляду — найкращого й учасного виконання сезонових господарських робіт, бо як кажуть:

„Весняний день — годує зимовий місяць".

Молодь жде весни — радости, надії одруження, парування, виладування молодечої енергії; діти знудилися узимку — мріють про луки, поля — простір волі, про скорий прихід весни, тепла, радости.

Старенькі дідусі, бабусі обмежують свої мрії — вийти й погрітися на сонечку. Отже під впливом цієї чудодійної пори року — весни усе ожило, заспівало. У весняну пору з'являється в людини творчий дух, надхнення до праці, до життя — у молоді до кохання, до одруження. Недаром з віків утворилося побажання в українського народу: „Будь весела, як весна, багата, як земля, здорова, як вода!" В цю весняну пору радіє все весні: радіє звір у лісі, птиця в повітрі, риба в воді, людина в мріях — надіях — усе радіє весні!

То хай же й нам, жінкам, у цю весняну пору милосердний Господь посилає творчий дух та надхнення до дальшої праці й життя.

І кожна благородна іскра, що зродиться в наших душах, хай горить полум'ям і дасть нам глибшого зрозуміння до завдань, які стоять перед українським жіноцтвом щодо української культури і нашого національного життя.

Уклала Зінаїда Маєвська
за Килимником

Зустріч українського громадянства Вінніпеґу з Надією Світличною

Хоч українське громадянство Вінніпеґу не раз щиро вітало в себе приїжджих видатних гостей, то мало хто з них зазнавав такої теплої і многолюдної зустрічі як Надія Світлична. Вона своїми виступами, своїм щирим словом, своєю персональністю здобувала прихильність та пошану а своїм дводенним побутом залишила багато незабутніх вражень.

Найголовнішою частиною її дводенної програми була зустріч з громадянством, яка відбулась в суботу вечером 3 березня у великій авдиторії Центру Української Молоді. Велика заля не вміщувала людей і частина публіки тулилась побіч стін. Українське громадянство прибуло масово, щоб зустрітись і почути людину, яка належить до ґрона, так званого, дисидентського руху, захисника Людських Прав, бувшого в'язня Мордовських таборів, Надію Світличну.

Програму вечора офіційно відкрила голова Комітету Українок Канади пані Віра Бучинська. Привітавши зібраних, вона повідомила про ціль і програму цього вечора, сказала, що Надія Світлична приїхала до Вінніпеґу на запрошення Комітету Українців Канади, що організуванням зустрічі займається місцевий відділ КУК і підкреслила, що для нас всіх це особливе свято, на якім ми зорганізовано і спільними силами вітаємо в себе оборонця людських прав, Надію Світличну.

Згідно з програмою вечора, ред. Н. Когуська представила зібраним Надію Світличну. У своїм короткім слові вона пригадала, про так званий, правозахисний рух в Україні, якого початки сягають шістдесятих років — рух в обороні Прав Людини, рух за свободу думки і слова. Все, що у вільнім демократичнім світі вважається поступом, в країні Совєтського Союзу вважається злочином.

До цього руху потяглось багато української молоді, особливо культурних діячів, письменників, шанувальників Шевченка, Франка. Й як нам відомо в Україні пішла нагінка на діячів правозахисного руху, пішли арешти, суди за закритими дверима, ув'язнення, табори примусової праці, цебто заслання. Сотки імен дисидентського руху перейшло і далі проходить вісткаами з України. Між ними імена жінок, а одною з них є Надія Світлична.

Вона з глибоким переконанням прав людини, прав для свого народу стала поруч Валентинів Морозів, Караванських, Лук'яненків, Руденків та багатьох інших. Надія Світлична належить до руху захисників Прав Людини, бувший в'язень Мордовського табору примусової праці, сьогодні у вільному світі вільна українська людина, яка не перестає трудитись для тих самих цілей, для тих самих гуманних ідеалів.

**
*

У своїй, більш півторагодинній промові, Надія Світлична відкрила перед слухачами цей рідний, „на нашій не своїй землі" наш світ. Вона своїм словом дала нам картини сучасного буття нашого народу. Це не була доповідь, не було це обговорення якоїсь спеціяльної теми, це була спокійна розповідь про себе, про життя молодої творчої людини, її пориви до краси, до правди й її траґедія. Почавши від студентських часів, від часу своєї самостійної праці, від пізнання довколишнього свого світу, від зрозуміннєї пізнання самої себе, як людини, як українки і своєї ролі у цім світі.

І Світлична ступає на той новий шлях життя, бо туди кличе її обов'язок, почуття приналежности до свого народу. Вона прилучується до таких самих як вона захисників прав свого народу, його мови і культури, його свободи за

творчу працю. В комуністичній країні Рад, в Совєтському Союзі людина не сміє самостійно думати, а хто наважується думати, того саджають за ґрати.

Ось один з образів Н. Світличної, про який вона зворушливо оповідає. Після її арешту до в'язниці приходять КҐБ. Вони звабливо переконують її та обіцюють віддати їй дворічного сина, якого забрали й вона навіть не знає де він є, обіцюють її звільнити з тюрми, вернути їй все лише хай вона зречеться своїх переконань, покається, напише покаянну заяву. І яка ж спокуслива перспектива для молодої матері, яка навіть не знає, що зробили з її дитиною. Які страшні хвилини вагань, одначе як же опісля жити з тавром відступника і носити його до кінця свого життя, як же їй опісля дивитися в очі свому синові?

Так розповідаючи змалювала Надія Світлична картини свого життя в тюрмі, в таборах примусової праці, аж до відбутого строку чотирьох років ув'язнення. У своїх розповідях вона нікого не звинувачує, нікого не засуджує. Події, про які вона оповідає самі за себе говорять.

Повних два дні побуту Н. Світличної були заповнені програмою. На пресовій конференції 2 березня в готелі Марлборо була заступлена англомовна та етнічна преса, були репортери двох великих щоденників „Трібюн", і „Фрі Прес", як також інтерв'ю на телевізії. В „Трібюн" появився досить добрий репортаж і світлина Світличної.

Вечером, того самого дня, цебто в п'ятницю відбулось гостинне прийняття — зустріч Н. Світличної з представницями жіночих організацій Вінніпеґу. Зустріч відбулась в домі голови Комітету Українок Канади пані Віри Бучинської. Ця гостина була улаштована заходами місцевого відділу Комітету Українок Канади. Тут пані Бучинська познайомила гостю з присутніми панями, привітала її в імені українського жіноцтва Вінніпеґу. Це був, радше, товариський вечір без жодної програми, який приємно проминув на дружніх розмовах.

Ярина Зоряна

СВІТЛІ СТОРІНКИ

(Присвячую Наталії Кібець)

Перегортаю записані сторінки життя! Перестаю журитися мільйонами компюторських цифр на праці. Забуваю про тисячне накопичення хатніх порядків, про сотні громадських справ... навіть святий обов'язок матері відходить на другий плян... якесь „флю" навістило мене, тому я маю доволі часу сьогодні!

Так затишно і тепленько. Лише я — і мої думки! І скільки накопичить людина на свої плечі?! Здається, ось, ось, переломиться на двоє.

Але не переломлюється! Двигає, несе постійно, як ця невсипуща комашка.

В цьому велич людини!

Біжать думки, десь, чверть століття й більше назад, залазять в щілини молодості, там де „було море по коліна". Перегортаю листки життя. Шукаю сторінок дружності... і радію безмежно, бо не знаходжу одної жовтої плями заздрості, ні жодної сірої тіні гніву, що сплямила би мої світлі сторінки.

Лише припилені подекуди порохом світа, заховані поміж усіми ціннощами, блестять як цінна кришталева ваза, що її треба зберігати, щоби нехотячи не розбити, бо раз розбита, ніколи вже більше не поверне до первісного вигляду.

Перегортаю, листкую... тут ми ділили довгі роки радощів та смутків, успіхів та невдач...

Ділили разом неповторні дні! Ти, Наталю, акуратно, впорядковано. Дехто з нас — хаотично, розгублено. Ділили ми все, з легким серцем зі своєрідним пієтизмом. Ми творили цілість!

Зі всходу та заходу. З над Тирси й Черемошу, з над Дніпра і Сяну — єднала нас світла ідея... і жодна праця не здавалася тяжкою.

Чесність, та пошана була нашим віддихом, вдячним почуттям, доповнювали одна одну, знаходили себе взаїмно, далеко за межами рідної землі.

Пішли ми тепер осібними стежками. Ти й надалі віддаєш своє серце, розум, та впорядкованість рідній справі (хоч можна би спочити по заслузі). Багато з нас розбрелися світами та навіть фізична близькість іноді стає віддалю, бо накопичені обов'язки пригноблюють, придушують, та навівають порох життєвий моїм світлим сторінкам.

Я зберігатиму до кінця мойого віддиху... Зберігатиму на завжди, сторінки світлої дружності, Наталю!

Міннеаполіс, лютий 79 р.

ВПЕРТОЮ ХОДОЮ ПО ДОРОЗІ МИСТЕЦТВА

Не знаю, як виглядали б ми, якби наші мистці тільки малювали, письменники тільки писали й музики тільки грали, як воно є в інших народів і що напевно було б добре і в нас. Покищо маємо тільки кілька вийнятків, але загал наших мистців є ще й у передових лавах нашого громадського життя і навіть важко уявити собі, щоб було інакше. Часи не прості, мистці-українці відчувають це і може найкраще порівняти їх до воєнних кореспондентів: Написати репортаж з підфронтової полоси, зрисувати щось з бойової сценерії напевно приємно й цікаво, але коли авто застрягне в рові чи треба раненого пересунути в тінь — немає ради. Рукави треба закотити й нотатник чи шкіцівник іде покищо в кишеню...

І напевно теж було б приємно Дарії Зельській-Даревич мати свою окрему студію з усім, що помагає творити та в якій можна б спокійно і всебічно заплянувати й зарисувати щось та, потім, доповнювати це чи те бажаною технікою: Олійними фарбами, акварелями, темперою чи акриліком... Бо Дарія таки мистець-маляр, таки від дитинства тягнуло її в цю ділянку і таки їй віддала вона роки студій, щоб у висліді станути міцно в нашій образотворчій когорті. Найменш треба про це говорити українцям Вінніпеґу, бо ж Дарія приїхала сюди з батьками, — Іванною з Гопків та Іваном Зельським, — з першою хвилею іміґрації з Рідних Земель у 1949 році і тут ще багато таких, які пам'ятають теперішню пані Зельську-Даревич школяркою Рідної Школи на Юклид та пластункою в Домі Пласту при Флора, що давно розібраний. І тут і там Дарія вибивалася постійно на перше місце, у вищих клясах середньої школи й як провідниця пластового гуртка вона вже здобувала признання за свою ініціятивність та свої перші спроби олівцем, пером та кистю. Ніхто й не здивувався, коли після цього прийшли три роки студій у Відділі Мистецтв Манітобського університету, закінчені золотою медаллю та дипломом у 1959 році і черговим, у 1960 році, з педагогіки, зі спеціяльною увагою до навчання мистецтва у прилюдних і середніх школах.

Звідси й починається, так би мовити, поважна мистецька кар'єра нашої малярки. 1959 року у Вінніпезі відбувається спільна її з Христею Кудрик мистецька виставка і з того часу її вже рік-за-роком запрошують до участи в виставках Манітобської Асоціяції Мистців та потім, — коли від 1963 року, вийшовши заміж за проф. Юрія Даревича, переїздить до Едмонтону, — до такої ж участи у виставках Альбертської Асоціяції. І в Вінніпезі і в Едмонтоні наша мисткиня працює й на хліб як вчителька мистецьких дисциплін у середніх школах і кидає цю працю щойно в 1966, коли чоловік, проф. Ю. Даревич, завершує свої студії докторатом в далекій Флориді та коли у Вінніпезі приходить на світ перший синок Данилко. З чоловіком д-ром Юрієм, що змісця дістає пост викладача в Торонтонському університеті, обоє Даревичі осідають уже на постійне в Торонті, де теж обоє з головою впірнають у громадську працю, — пані Дарія стає вчителькою української школи та входить у члени Крайової Пластової Ради на Канаду, за короткий час перебирає постійне ілюстрування пластових журналів „Готуйсь!" і „Юнак", в 1971 році додає до цього навантаження ще й щотижневу заготову рисунків до дитячої телепередачі „У тітки Квітки", яку сама придумала та якій дала ініціятиву. Всьому цьому Дарія дає раду, а коли чоловіка, — сьогодні світової слави спеціяліста теоретичної фізики, якого запрошують університети всього світу, — у час його університетської відпустки викликають на кількамісячні гостинні виклади

EX LIBRIS — Дарія Зельська-Даревич

Дарія Зельська-Даревич

до Парижу, їде теж з ним туди і використовує побут у цій всесвітній столиці мистецтва для дальших студій та завершення знання у своїй улюбленій ділянці — в малярстві.

Ви думаєте — це все? Аж ніяк. Бо хоч на світ приходить другий син, Роман, Даревичі не змінюють свого стилю життя. Професор д-р Юрій, попри свою працю на університеті, організує з дружиною з'їзди і конференції Пласту, згодом, як справжній авторитет української громади, погоджується стати генеральним секретарем Світового Конґресу Вільних Українців і редаґує „Вісті СКВУ" (ще студентом був проф. Юрій редактором місячника „Обнов'янин"!), виїздить в українських справах до ЗДА, часто буває з делеґаціями СКВУ в Оттаві та на найвищих нарадах нашої спільноти. А пані Дарія тимчасово входить у Раду Українського Шкільництва, її обирають головою Крайової Ради Пласту в Канаді, вона підіймається зілюструвати нові підручники для українських шкіл, заплянованих Шк. Радою. А проте: І передача „У тітки Квітки" і наради, інструкції та видання Пласту і ведення дому для всієї родини, до якої в 1975 році дійшла ще й маленька донечка Лада, — все це не припинило мистецьких зусиль нашої малярки. Вона від 1965 р., коли взяла участь у великій виставці Української Спілки Образотворчих Мистців (УСОМ) в Нью-Йорку, постійно має свої твори на збірних виставках своїх мистців, зокрема ж у виставці з нагоди Року Жінки 1975 року.

На запит, яка малярська техніка відповідає найкраще нашій мисткині, пані Дарія зідхає:

— Знаєте, за цим усім моїм навантаженням, з родиною включно, я мусіла трохи обмежити свої вподобання і працювати в тому, що не вимагало надто багато часу, підготови та місця. Я таки люблю олії, але чуюся добре в акварелі, в темпері, в акриліці. Ні, дереворит мені не підходить і я його й не пробувала. Але тепер мене зацікавлює ікона. Так, ікона і я вже поважно встудіювалася в цю надзвичайну ділянку. Знаєте, тепер уже діти попідростали і мені вже за ними не треба так доглядати, як раніше, отже буде змога міцніше вернутись до мольберту й палітри . . .

На обличчі пані Дарії, що була і далі є красунею, такий усміх, який водночас обіцяє і пробує зацікавити. І з місця приходить думка: Іконографів у нас так мало, пані Дарія в повному розмаху свого таланту, отже . . .

Думаю, що можна б уже починати „букінг" на ікони Дарії Зельської-Даревич.

А. Курдидик

З нагоди Христового Воскресення бажаємо всім покупцям, приятелям і знайомим

УСЬОГО НАЙКРАЩОГО.

STACHIW'S VARIETY STORE

322 North May St. Thunder Bay, Ont.

Власники — Богдан і Анна Стахів.

Крамниця має різнородних речей як: хустини, обруси, великий вибір кераміки, портрети та різьби.

Христос Воскрес!

Євген Гуцал

ОЛЕНЬ АВГУСТ

Женя повертався зі школи. Двірники кололи на асфальті лід, дрібні крижинки вилітали з-під ломів і, виблискуючи гострими крайками, по коротких або довших дугах перелітали в повітрі. Сонце дивилося на місто радісно й доброзичливо, широко всміхаючись. І та усмішка випромінювала стільки тепла, що крижані скалки танули, підтікаючи свіжою водою, а по димно-сизих бурульках, що висіли на ринвах, котилися дзвінкі холодні краплі.

Жені було весело. Він розмахував старенським портфелем, з якого виглядали зошити та книжки, і, озираючись по боках, щось галасував. Женя галасував про те, що двірники рубають лід, що в струмках, які течуть уздовж тротуарів, купаються смішні та хмільні горобці, поскубуючи лакованими дзьобиками кожну пір'їнку на собі. Він галасував щось і про тих зустрічних дівчаток, які проходили мимо в розстебнутих пальтах, з грубуватим рум'янцем на щоках; зараз вони здавалися йому ще більш дивакуватими й гідними зневаги, ніж будь-коли.

І раптом Женя зупинився. І не тому, що на розі вулиці, де збоку примостився скверик з плакучими вербами, стояв натовп. Його увагу прикував не натовп, а те, що привернуло увагу натовпу.

Знімали кіно. Один чоловік, якого зразу ж можна було визначити як найголовнішого, сидів на високому стільці. Коли щось було не так і чоловік сердився, то він енергійно махав ногами, неначе їхав на велосипеді. Перед ним був незрозумілий масивний апарат, який міг разом із стільцем рухатися по двох рейках, наближаючись або віддаляючись од жовтого автобуса. А біля жовтого автобуса повільно виростала черга. Спершу стояв дідусь, який читав газету. Дідусь раз у раз поправляв окуляри і зиркав на сонце, мружачись. За ним прилаштувалася молодиця з кошиком, з якого виглядав струбований довгошиїй гусак. Далі дівчина у вовняній хустині. Гарній дівчині було душно, і вона почала розв'язувати хустину, аж доки вугільні коси не розсипалися в неї по плечах. З незалежним виглядом, повільно наблизився студент. Він трохи здивовано зиркнув на гарну дівчину, а потім обличчя в нього стало таким, неначе біля автобуса нікого, крім нього, не було. Підбіг хлопчик з ранцем за спиною і, не стаючи в кінець черги, пробрався аж до зачинених дверей автобуса.

Женя непомітно для самого себе перейшов вулицю і спинився в черзі. Його помітили не зразу. Можливо, думали, що це також малий кіноартист. Але Женя не вмів грати. Він повернувся спиною до студента і дивився на чоловіка, який сидів за зйомочною камерою на високому стільці.

Режисер Альтов зразу побачив зайвого героя. Гримаса невдоволення з'явилася на його стомленому обличчі. Завжди маєш клопіт з вуличними перехожими! Їм цікавіше подивитися, як робиться фільм, а не сам фільм. Вони ладні простювати годинами, неначе в них немає ніяких турбот, не треба нікуди поспішати... А тепер ще цей хлопчина. Розкрив рота від захоплення. Доведеться починати все спочатку.

Альтов підійшов до Жені й поклав йому на плече долоню з довгими сухими пальцями. Ті пальці були жовті — від куріння.

— Звідки ти взявся? — запитав режисер.

— Звідти, — гойднув хлопець, головою на вулицю, блискучу від снігової води та крижаних скалок.

— Ти заважаєш.

— Я не хочу заважати...

— Йди геть.

Жені здавалося, що найголовніший тут — це оператор, який сидів на видному місці. Два хлопці підштовхували його апарат вперед, він наближався по рейках до черги, а потім хлопці пхали той пристрій назад... І Женя вважав, що ніхто тут не може наказувати, крім оператора. Тому він запитав:

— А ви хто будете?

Альтов почав нервувати. Вперта дитина! Вплуталося, заважає та ще й допитується, хто він такий. Взяв хлопчину за комір, підштовхнув рукою:

— Не заважай!

Женя відійшов і став осторонь. Він не розгнівався. Мабуть, цей дядько, що сварився на нього, — теж начальник. Вулиця пахла свіжістю. Високе небо теж пахло свіжістю, вологою. Повітря було холодне і чисте. Женя окинув поглядом будинки, що зараз виразно пахли цементом і цеглою, похилу вулицю, по якій жебоніли струмки, — і хотів уже йти, щоб розбризкувати ногами воду, щоб хрумтіли під черевиками

ламкі кристали... Але він знову побачив, як до автобуса наблизився знайомий дідусь із газетою, потім молодиця з кошиком, з якого виглядав гусак, потім дівчина, студент, школяр, якому, очевидно, було стільки ж років, як і Жені. Все повторювалося спочатку. Неначе в кіно. Але це ж і було кіно, тільки воно знімалося, і все тут було справжнє, а не таке, як на екрані.

Непомітно для себе Женя знову опинився біля апаратури. Йому дуже кортіло бути там, де робилося кіно. Альтов помітив знайомого настирливого хлопчину, помахав невдоволено пальцем. Мовляв, знову заважатимеш? Дивись, бо ще раз візьму за комір... І Женя боязко зупинився віддалік, сперся плечем об вологий, тонкий стовбурець липи. Льодова бурулька, танучи на слизькому вітті, капнула йому за шию пекучою дрібною кулькою, але він тільки здригнувся від холоду. А коли знову капнуло — відступив.

Знімати скоро закінчили. Жовтий автобус загурчав мотором, біля вихлопної труби забринів синій дим, засмерділо спаленим бензином. Кінокамеру заховали в машину. Герої повсідалися в автобус. „І це все?" — подумав Женя, і почуття невдоволення виникло в його душі. Він сподівався на щось гарне, незвичайне, — таке, як у кіно, де переслідують шпигунів, мчаться на поїздах через високі гори, де морем пливуть кораблі під білими парусами. А тут була буденна черга. Тітка з гусаком... Дід з газетою... А найцікавіше не з'являлось, хоча воно неминуче мало бути!

— Все, — гукнув йому Альтов, — можеш іти додому. Знімати більше не будемо.

— Чому?

— Скінчили!

І Альтов засміявся. Тепер обличчя в нього не здавалось таким стомленим, як перше. Він сміявся голосно, широко, показуючи багато білих зубів. Мабуть, він розумів, що оцей хлопчина розчарований, бо не побачив зараз таких гарних епізодів, які звик бачити на екрані. Що ж, йому ще не раз доведеться розчаровуватись... Альтов захотів зробити хлопчині щось приємне, щоб потім той мав що розповідати своїм товаришам — таким, як і сам, маленьким людям з шкільними портфелями. І він гукнув Жені.

— Сідай у мою машину, провезу!

Вони їхали весняною вулицею; з-під коліс похапцем вистрибували краплини, безвучно падали на тротуар. Ліворуч, біля Альтова, шибка була відсунута, і в машину запорскував швидкий, пружний вітер.

— Хочеш зніматися в кіно? — запитав Альтов у Жені, вивертаючи кермо праворуч. Тепер вони їхали вузьким, похмурим провулком, де стіни були нудні й мокрі, а двірники в старих фартухах не рубали льоду.

— Хочу, — майже пошепки відповів Женя, не наважуючись глянути на Альтова. Йому було радісно. Він їхав з людиною, яка, можливо, зняла чимало гарних фільмів. Серед них неодмінно були й такі, які він бачив, які йому подобалися. Довго переборював свою несміливість, доки наважився запитати:

— А ви хто такий?

— Альтов, — просто відповіла людина за кермом.

— Альтов? — самими губами перепитав Женя, дивуючись, як звучить незнайоме прізвище.

— Так.

І Альтов подивився на Женю. Засміявся. Альтов був задоволений: хлопчина навіть говорити не може від радості, що сидить поруч з ним. Його стан легко пояснити. Своє захоплення кінофільмами він переносить на нього, бо вважає його ж таким цікавим і дивним. Хлопчик, мабуть, не може іще розуміти, що Альтов — звичайний, буденний, як і всі інші.

І Альтов засміявся ще раз... Він знав, як ніхто, що не вартий захоплення. Але хіба він міг пояснити це хлопчині? Той однаково не повірив би. Він, мабуть, ще й досі гадає, що черга біля автобуса, яку вони сьогодні знімали, — це ще не все. Неминуче мало бути щось вагоміше і значніше, але воно чи просковзнуло повз його увагу, чи відбулось не перед його очима.

Женя сидів зіщулившись. Його непокоїв той сміх. Він сподівався, що Альтов іще зарегоче. І йому стало незатишно. Тепер йому був неприємний оцей вітер, що вільно забігав у відчинену шибку. Йому хотілося б, щоб Альтов підняв скло, але не наважувався сказати про це.

Ще тоді, коли хлопчина стояв під сумною липою і очима, повними захоплення, стежив за зйомкою, Альтов підсвідомо подумав, що добре було б зробити для нього щось гарне. Він покликав його в машину, ще й сам не відаючи наперед, навіщо це йому здалося. Зараз же, добре усвідомляючи, про що може думати першокласник чи другокласник, який, не дихнувши, продивляється фільм від початку до кінця, Аль-

тов... захотів бути гідним його захоплення.

— Напевне, на двійки вчишся? — спитав раптом, угледівши, що з забутого порфеля випав зошит з брудною обкладинкою.

Женя почервонів, спритно засунув зошита назад.

— Ні...

— А як же?

— Маю п'ятірки.

— Гм, — висловив сумнів Альтов.

Жені страшенно закортіло, щоб йому повірили. Подивився на Альтова сяючими світлими очима і промовив:

— Маю п'ятірки!

Це означало багато. І те, що він дуже старанний, ретельно готує домашні завдання. І те, що забруднений зошит уже дописано, завтра візьме новенький, з голубою обкладинкою.

Альтов сказав:

— Це добре.

І Женя, відвернувшись так, щоб не бачив режисер, усміхнувся. Отже, йому повірили. Як це славно, що він вчиться на „відмінно", ніколи не спізнюється на уроки. І він у душі дав собі слово, що завжди буде старанним і працьовитим.

Альтов зупинив машину і вийшов. Кругом лежали купи битої цегли, гули бульдозери. Біля незавершених жовтих будинків стояли чорні крани. Пустир був нерівний, розритий, у ямах ріс бур'ян... Женя також вискочив на тротуар. Альтов заклав руки за спину й дивився прямо перед себе і трохи вгору. Мабуть, він бачив сірі бавовняні хмари, бо Женя, задерши й собі голову, угледів їхні волохаті, повні боки. Було недвечір'я, студеніло. Альтов раптом здригнувся, ніби його пронизав несподіваний холод. І Женя, згадавши, як під тонкою голою липою йому за шию попала одна краплина, а потім друга, — теж здригнувся і взявся застібати на гудзики своє благеньке пальтечко.

— Бачиш оце будівництво? — запитав Альтов. — Тут мені доводиться знімати свій новий фільм. Правда ж, мало чого цікавого знайдеш?

І справді, для Жені тут було мало цікавого. Він звик до будівельних майданчиків, до робітників у чорних фуфайках, на яких осів червоний цегляний пил. Він звик до грузовиків, що підвозять матеріал, до високих кранів, що монотонно проносять на тлі синього неба повільні стріли... Тут нічого цікавого не було. І Женя сказав:

— Правда...

— Що правда? — не зрозумів Альтов. Бо доки хлопчик дійшов якогось висновку, він уже й забув, про що питав, і тепер думав про інше.

— Ну, що кіно тут погане вийде...

— А-а-а... Звичайно.

І він глянув на Женю так, наче вперше бачив. Навіть нагнувся над маленькою постаттю, уважно розглядаючи невиразні, ще не сформовані риси обличчя, припухлий рот...

— А ти ж, напевне, хочеш у кіно зніматись?

— Хочу...

— То ми можемо влаштувати це для тебе. Згода?

— Еге!...

„Еге" вирвалося само собою. Женя ще й не встиг осягнути всього значення того, що йому сказав Альтов. І коли режисер знову випростався, хлопчик дивився на нього знизу вгору закохано й віддано. У нього тремтіли пальці, і він сховав руки з портфелем за спину, щоб, бодай, цього не помітив Альтов.

Режисер спробував пройти пустирем, — мабуть, він хотів попасти до тих людей, що заливали фундамент, але глина налипла до його черевиків — чорних, лакованих, і він, невдоволено суплячись, повернувся на асфальт, почав обстукувати болото. Темно-руді шматки свіжо блиснули на сірому тлі... Женя й собі почав постукувати ногами, бо теж було рушив і до його черевиків начіплялась глина. Обстукував він зосереджено й заклопотано.

— Ти міг би зіграти в моєму фільмі „Олень Август", — сказав Альтов.

— Це про піратів?

— Ні... А чому саме про піратів?

— Зветься незрозуміло...

— Ні, це про золотошукачів, які заблудили в тайзі. Правда, я сам ніколи не бачив тайги. Та це не страшно. Ти як гадаєш?

— Не страшно.

— Отож... Їх має врятувати маленький хлопчик, син одного шукача. Його не хотіли брати в експедицію, але він домігся свого хитрістю. Його ім'я — Август, а тому, що він марив оленями, шукачі назвали його Олень Август...

Альтов вигадував, імпровізацію. Ніколи в житті він не збирався ставити подібний фільм. У своїй творчості він не вмів фантазувати. І зараз, кажучи неправду, вважав, що його брехня має благородну мету... А Женя вірив. Він уже уявляв безкраю, зеленоверху тайгу. Хвоя роз-

лилася, як море, а він із старими бородачами стоїть на сопці. Вони розгублені, знесилені, не знають, куди йти. Але він рятує їх... Як йому це вдасться, Женя не знав, але та місія, що була покладена на нього, зараз підносила його у власних очах. Адже він і сам не сподівався, що здатен на таке!

Альтов запитав:

— Тобі подобається мій задум, Олень Август?

І Женя, який уже був Оленем Августом, відповів:

— Подобається.

— І не лякають труднощі?

— Ні.

— І ти врятуєш моїх золотошукачів?

— Врятую.

І йому привиділось багато-багато оленів, яких він, безумовно, любив. Вони йшли між високих похмурих дерев, поколихуючи гіллястими ногами. Олені ступали повільно, і очі в них були замріяні, як у людей.

— Куди ти дивишся? — запитав Альтов, піймавши його погляд, що був прикутий до точки на пустирі.

— Олені, — прошепотів Женя.

— Олені? — не зрозумів Альтов.

Альтов різко засміявся. Тварини з гіллястими рогами зникли. На пустирі були самі ями — з жовтими або темними стінами. Женя оглянувся назад. Там також нічого не було. Тільки будинки.

Ні, ці діти таки фантазери. Вони іноді вміють бачити те, чого немає. За словами у них виникає жива дійсність. Ось, будь ласка. Він говорив щось про золотошукачів, про хлопчину з екстравагантним іменем. Говорив, навіть не задумуючись... А його супутник вже й зумів уявити, зумів побачити.

І раптом гостре почуття неприязні пронизало Альтова. Він подумав, що, можливо, оцей школяр з порваним портфелем обдарований тим, чим наділені справжні майстри? Він уже й зараз бачить світ інакше, ніж інші, для нього по пустиреві ходять олені... Можливо, цей дар пропаде даремно, бо людина не завжди здогадається, що вона — трохи не така, як інші. Але може бути не так — вона здогадається?...

Альтов сів у машину. Загурчав мотор. Женя все ще стояв. Тоді Альтов махнув рукою: мовляв, чекаю на тебе. Женя повільно заліз у машину. Поїхали.

Альтов почував себе роздратованим. Він уже забув, що хотів цьому школяреві зробити приємне. Тепер цього бажання не було. Треба було повертатися додому. Він і так багато часу згаяв даремно.

Вони їхали крізь сутінки. День згас. Уже не було блискучих від весняної води вулиць. З-під коліс не вистрибували краплини, колеса шурхотіли по льодяній кірці, яка встигла з'явитися. І не було двірників у фартухах та з ломами.

Альтов зупинив машину біля великого будинку з білими урочистими колонами. Напроти був скверик. На зелених лавках ніхто не сидів. Тільки дідусь з коротенькою борідкою йшов мимо клумб і постукував палицею.

— Я приїхав, — сказав Альтов.

Женя хотів запитати: „А як же з кінофільмом? Буду я зніматися чи ні?" Але не наважувався. Він вловив, що в настрої Альтова сталися зміни. І ніяк не міг второпати, чим вони викликані. Адже у машині сидів спокійно, не зачіпав нічого... Ага, це все винуваті олені. Альтову не сподобалося, що він тоді побачив їх на пустирі. Може, їх і справді не було?

— Може, їх і справді не було? — вголос сказав він.

— Кого?

— Оленів...

В очах Альтова блиснули злі іскорки. Ні, йому все-таки добряче надокучував оцей хлопчисько. У нього якась хвора уява. Йому ввижається те, чого ніде немає... Альтов відчинив двері і сердито сказав:

— Виходь!

До машини наблизилась молода красива жінка. У неї були виразні повні губи і круглі очі. Вона сказала звучним, гарним голосом:

— А я вже давно чекаю на тебе.

У Жені висковзнув із рук портфель, зошити випали на тротуар. Він нагнувся, почав збирати.

— Кого це ти привіз? — запитала жінка, сідаючи в машину.

Альтов відповів:

— Бачиш, йому також хочеться зніматись у кіно. Як і тобі, люба. Але в нього немає ніяких даних.

— А я? У мене є дані? — запитала гарним голосом жінка.

— О-о! — сказав Альтов і задоволено засміявся.

Машина поїхала...

(Докінчення на стор. 24)

Перший всеукраїнський конґрес і репрезентація українського жіноцтва в ньому

У листопаді 1978 року відбувся Третій Світовий Конґрес Вільних Українців у Нью Йорку. Перший такий Конґрес відбувся, як знаємо, теж у Нью Йорку в 1967 році, а Другий СКВУ був у Торонті в 1973 році.

З того приводу варто собі пригадати, що 70 років тому назад, в днях 1-2 лютого 1909 року, відбувся справді п е р ш и й всеукраїнський конґрес у Львові, який відомий в нашій історії, як „Просвітньо-Економічний Конґрес", скликаний і організований найстаршим нашим товариством „Просвіта" у Львові з нагоди його 40-річчя.

Це був перший і, мабуть, найповніший український парлямент, який розглянув, перший раз у новітній нашій історії, ціле суспільно-громадське життя українського народу, поділеного тоді між двох окупантів, Росію і Австрію.

Замітне, що серед делеґатів були представники Наддніпрянщини, Буковини, Волині, Полісся, Холмщини і Галичини, за виїмком Закарпаття (яке було під окупацією Мадярщини, а ця не дала дозволу делеґатам на виїзд). Усіх делеґатів було 768, в тому 44 жінок, які репрезентували різні суспільні групи і професії. Три жінки були в президії Конґресу.

В президії Конґресу засів сам мозок України: Олександер Барвінський, член першого Головного Виділу Т-ва „Просвіта", д-р Іван Франко, д-р І. Горбачевський, професор університету в Празі, славний вже тоді в світовій науці дослідник хемік, згодом міністер здоров'я в австрійському уряді, професор Михайло Грушевський, Ольга Кобилянська, Наталія Кобринська і Ольга Косачева (Олена Пчілка) — всі три відомі письменниці, д-р Кость Левицький, провідний діяч галицьких українців, Микола Левитський — відомий „артільний батько", Микола Левитський, Петро Огоновський, тодішний голова Т-ва „Просвіта", д-р Євген Олесницький, відомий тоді громадсько-політичний д і я ч Стрийщини, д-р Іван Пулюй, професор університету в Празі, визначний дослідник рентґенівських промінів, Юліян Романчук, голова українського парламентарного клюбу у Відні, професор Степан Смаль-Стоцький, Євген Чикаленко, великий меценат і видавець київської „Ради", Іван Шраг з Чернігова, голова першої української громади в російській Думі, крилошанин о. Іван Чапельський, голова Українського Педагогічного Т-ва у Львові, а учасниками були майже всі українські парляментаристи і професори високих шкіл, не враховуючи тих, що були в президії Конґресу.

Д-р Євген Озаркевич відкриваючи цей Конґрес, відмітив, що такий Конґрес — це одинока нагода, коли сини й дочки одного народу можуть разом зійтися, ближче себе пізнати, обговорити разом багато пекучих проблем і порозумітися, що і як далі робити, щоб приспішити розбудову культурного, економічного і політичного життя українського народу.

Подібні завдання стоять тепер перед Світовим Конґресом Вільних Українців, який має розв'язувати багато пекучих проблем, як і перед 70-ти роками мав їх Просвітньо-Економічний Конґрес.

А нашим завданням, поодиноких осіб, як також місцевих і крайових організацій допомогти СКВУ ці проблеми розв'язувати так, як їх розв'язували наші попередники на рідних землях.

Це і мета цієї короткої згадки про перший всеукраїнський конґрес, що відбувся у 1909 році у Львові.

Андрій Качор

Вітаємо з днем 80-ліття

Хвальна Редакціе!

Минулого місяця лютого, мені минуло 80 років і з тієї нагоди посилаю чек — $80.00 на пресовий фонд „Променя".

Стефанія Михасів, Кемсак, Саск.

Вітаємо Вас дорога Пані Михасів з нагоди такого особливого ювілею. Дякуємо за дар на журнал. Бажаємо щедрих і добрих многая літа. Хотілось би щось більше написати про таких піонерів культурного громадського руху як Ви. Прийміть нашу найщирішу подяку за увагу до „Променя" та його оцінку.

Редакція

ВІДДІЛ ДЛЯ ДІТЕЙ

Ніна Мудрик-Мриц

НА ВЕЛИКДЕНЬ

Прийшла до нас Гагілочка
На Великдень вранці,
В подарунку принесла нам
Радість, співи, танці.

„А вже весна", „Їде Зельман",
„Вербовая кладка"
Виводила Гагілочка,
А з нею дівчатка.

Трішки згодом на Гагілці
Дали скибку паски
Та яєчко біле з хроном
Та платок ковбаски

Та писанку — та просили
Чемними словами,
Щоб майбутні Великодні
Знов провела з нами.

ВЕЛИКОДНІ ЗАЙЧИКИ

(Німецька легенда)

— Христос воскрес! Христос воскрес! — безупину сповіщав Янгол не тільки жонам-мироносицям і апостолам, але й усім людям та усій природі цю радісну благовість! Куди вона доходила, там виростали трави, квіти, будилися пташки...

Коли Янгол прибув на поле конюшини, озвався до нього зайчик:

— Сьогодні Великдень, Янголе, весна. Усі радіють, а я не можу спокійно прожити дня: стрілець хоче мене застрілити, лис мене ловить, пес, як тільки побачить, нападає. Тільки смерть моя приносить людям радість. А я хотів би послужити комусь за життя, потішити когось.

— Зайчику маленький! І ти

можеш принести багато радости людським дітям. Біжи й склич своїх побратимів сюди. Я порозкладаю на цьому полі подарунки. Ви їх позаносите дітям. Найперше всім бідним і чемним, ще заки вони збудяться.

— Янголику добрий! Ми позаносимо твої подарунки хоч би на край світу!

Незабаром на полі з конюшиною з'явилося багато гнізд із кольоровими яєчками — червоними, синіми, зеленими, жовтими. Були навіть яєчка з цукру і чоколяди.

Зайчики понабирали їх, скільки могли, і понесли до городів біля людських хат. Поховали їх між травою, попід квітами, під деревами.

Задзвонили дзвони у церквах. Із хат виходили діти й дорослі, поспішаючи на Воскресну Утреню. Діти швидко помітили у траві перед хатою кольорові яєчка.

— Дивіться! Я щось знайшов! Мамо, тату! Що це таке? Звідки такі чудові яєчка в траві?...

А зайчики, побачивши велику радість дітей і дорослих, щасливі повернулися до лісу.

Від того часу і дотепер щороку приносить великодній зайчик чемним дітям барвні крашанки. А старші, коли в цей день найдуть конюшинку з чотирма листками, вірять, що їм це принесе щастя.

Під час Великодня не можна зайчиків ні вбивати, ні ловити. Це їх щасливі, святкові великодні дні в році, коли вони втішають дітей на пам'ятку Христового Воскресення.

За О. Д. сестр. Тоня
журнал „Готуйсь"

К. Перелісна

Весняночка

Прилетіла здалека
Та й весна.

— Ой, що ж ти нам ,веснонько
Принесла?
„Принесла я, дітоньки,
Вам квітки,
І пташок з пташатами
У садки.

І тепло, сонечко,
І пісні, —
Гагілки весняночки
Голосні".

THE WONDROUS MIRACLE OF RESURRECTION

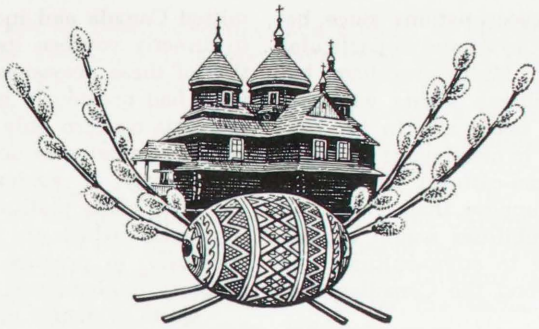

Our forefathers in the Ukraine and the freedom-loving pioneers who first migrated with their families seventy-five years ago to Canada and other parts of the free world, were a deeply religious people. Possessing courage, fortitude, patience, endurance, perseverance and hope, they were able to overcome great difficulties and obstacles because they believed in the word of God. This great faith was instilled in their children who have continued to believe and follow religious rites and traditions today.

Although during the year there are many holidays. Easter is one of the most significant, for it has a two-fold meaning. The coming of Easter means the coming of spring — the rebirth of Mother Nature, after her long, winter sleep. It also means great joy and happiness which we can truly experience, only after our devotions and prayers during Holy Week, for it is then that we hear again the story of betrayal that took place in the Garden of Getsemane, so long, long ago.

No matter how often or in how many different versions the biblical story has been presented to us, we want to hear it all over again. We know that after the betrayal comes the Crucification — this makes us weep and feel sad that people can be so cruel; then comes the beautiful and wondrous ending with the Resurrection on Easter Sunday. In years gone by, while I used to help with the preparations for Easter, my Mom in a most simple direct, impressive and interesting way, related the well known story of the Holy Week many times to me.

Millions and millions of people during the past centuries have great faith because of this story and that is why Easter is a day of great happiness, gratitude and humility for it was on that early Sunday morning, almost two thousand years ago, when the wonderous miracle of Resurrection took place.

Many Ukrainian mothers have retold this wonderful story to their children, who have repeated it to others. In preparing for Easter we also cleanse our souls and minds of petty grievances and ask for forgiveness; we want to greet the dawn of another Easter Day with a heart pure and white, like the lilies that symbolize the miracle of Resurrection.

With such a traditional, religious heritage passed on to us by our forefathers and those of other countries, surely there should be a greater understanding, peace and love between people in all parts of the world.

O Lord, strengthen our faith and trust.

May the wondrous miracle of Easter Sunday always be with us.

May you and yours be blessed with health and happiness.

Christ is Risen! Chrystos Woskres!

Halia Hawryluk-Charney
"Women's World"

April, 1967

OTTAWA REPORT ON INTERNATIONAL HUMAN RIGHTS

by

The Hon. Norman Cafik, Minister of State for Multiculturalism

One of my main preoccupations since becoming a Minister of the Crown and in particular Minister responsible for Multiculturalism has been the advocacy of human rights wherever my responsibilities have taken me. In my first year as a Minister I spoke to meetings of individuals of almost every ethno-cultural background from coast to coast. I suppose that it was inevitable that my responsibilities would eventually require me to speak to ethno-cultural and multicultural groups beyond the Canadian borders.

On the week-end of November 25th I was invited to be the keynote speaker at the Third World Congress of Free Ukrainians. Delegates attended from Canada, the United States, Great Britain and Australia. Ranking world religious leaders and politicians from these countries with Ukrainian background were present in great number. As a matter of fact at the closing banquet which I addressed, there were one hundred and fifty people at the head table and more than one thousand seven hundred in the dinner audience. That occasion was one of the highlights of my public life.

The main thrust of my speech was human rights with a special emphasis on the human rights' problem in the Soviet Union and Eastern Europe. My speech used as its premise the Helsinki Final Act which is an international agreement dealing with détente in Europe and human rights in participating countries.

In Helsinki the Prime Minister of Canada withheld Canada's signature to the Final Act until human rights provisions were included. I also discussed the position taken by the Government and myself in Belgrade at the first follow-up Conference on Security and Co-operation in Europe. At that time in Belgrade, on behalf of the Government of Canada, I made it quite clear in the concluding session of that international conference that Canada was committed to the human rights cause and would continue to insist that all signator countries live up to the agreements reached in Helsinki.

My speech in New York followed the same line as my speech in Belgrade where I insisted that the Soviet Union's signature to the human rights provisions of the Helsinki Final Act permitted Canada and indeed any signator country to directly concern itself with the implementation of these provisions and thus be involved in what had previously been held to be matters of domestic concern only. There was and still is a growing impatience on the part of many people, particularly of Eastern European background, with the pious platitudes of the Helsinki Final Agreement which are strong on commitment but obviously, in practice, these principles are not properly implemented.

Quite evidently my remarks inside, and outside of Canada, have evoked considerable re-action from the Soviet Union itself. When I returned from New York I was therefore not surprised to learn that, for the second time, a newspaper in the Soviet Union considered my remarks worthy of attack.

In Moscow, in the official Soviet newspaper Pravda on December 15th, 1978, I was singled out for a particularly heavy, vociferous and heated attack. The attention given to my remarks convinces me even more of the need for such remarks to be made. The sensitivity of the Soviet government indicates its vulnerability to public opinion on the human rights issue.

The article accuses me of participating in anti-Soviet hysteria and claims that the only people that I talk to in my speaking engagements are traitors and war criminals who have fled to Canada and the rest of North America. The Pravda article also claims that my speech to the Third World Ukrainian Congress of almost two thousand people was wildly applauded by "a mob of ex-Nazi hirelings in New York".

I am, of course, delighted that Soviet authorities would honour my remarks with such prominence in Pravda. Their concern for what I am saying seems to strike a sensitive note in that country. It certainly prompts me to want to say more of the same things in defense of individual human freedom and dignity not only in Soviet society but also elsewhere around the world.

For further information contact:
Paul M. Migus
Office of the Minister
(613) 997-9900

UKRAINIAN LANGUAGE AND THE UKRAINIAN CHILD

by Roman A. Juzeniw

Will the Ukrainian child of today have the opportunity to learn the Ukrainian language in a Ukrainian school? Will Ukrainian children's books be readily available? Will he or she be able to subscribe to, let alone read, a Ukrainian newspaper?

While we spend (I'm tempted to use the word "waste") our time at meetings discussing who will march in what order at our parades or whom to invite to speak at our banquets, little is being done to understand or to deal with the difficulties confronting the Ukrainian language here in the United States.

Fact: Fewer and fewer children are being enrolled in schools of Ukrainian subjects (Saturday schools).

Fact: Ukrainian children today are reading and writing the Ukrainian language at a lower level than ever before.

Fact: Counselors at camps organized by the Ukrainian youth organizations in many cases have to speak in Ukrainian and English to the children, because many of the children do not understand Ukrainian.

Assimilation is a harsh reality which we must accept.

This was the topic of Prof. Larissa Onyshkevych's speech at the session of Ukrainian youth organizations, which was held during the third World Congress of Free Ukrainians in New York City last Thanksgiving.

Being a long-time Plast youth counselor as well as director of the Ukrainian school in Trenton, N.J., Prof. Onyshkevych knows first-hand of the state of the Ukrainian language among today's youth.

According to Prof. Onyshkevych, Ukrainian schools are the best organized of all the Slavic schools. However, as enrollment in the Ukrainian schools falls, the quality of the children's Ukrainian education is bound to suffer.

"When the children hear their own parents speaking chiefly in English," said Prof. Onyshkevych, "the Ukrainian school won't be able to help the child." According to her statistics, 70 percent of all Ukrainian households speak in two languages (Ukrainian and English), 20 percent of all Ukrainian households speak only in English, and a small 10 percent of all Ukrainian household speak only in Ukrainian.

Add to that the fact that many universities have reported a big drop-off in the number of Ukrainians in Ukrainian courses. Because of that, many Ukrainian courses have been dropped by the universities (for lack of student interest). Similarly, the Ukrainian churches aren't helping the cause of the Ukrainian language by celebrating Divine Liturgies in the English language.

So far, the bastion of preserving the Ukrainian language among youth have been the Ukrainian youth organizations. Prof. Onyshkevych predicts that in five to 10 years most, if not all, meetings and activities of the youth organizations will be conducted in the English language, with just a few ceremonies in the Ukrainian language.

The basic problem is that the Ukrainian language does not enjoy any prestige in the eyes of youth. Many Ukrainian conferences (of engineering and educational groups, for example) are conducted in English. If they were conducted in Ukrainian, that would add a lot of prestige, although, of course, it would be hard to do and would require a lot more work and preparation.

What does Prof. Onyshkevych propose to do to help the situation? Her solution is to form groups of Ukrainian children and youth dedicated to the Ukrainian language. They would hold regular meetings as well as participate in Ukrainian literary contests. Their reason for existing would be to preserve the Ukrainian word and language.

These "Noah's Arks of the Ukrainian word" would have to be financed and morally supported by the Ukrainian community.

Several short-term solutions proposed by Prof. Onyshkevych include the Ukrainian organizations, notably the UCCA, giving scholarships to those students who have attended Ukrainian schools and to those who intend to enroll in Ukrainian courses. The churches could also help by requiring all new priests to know the Ukrainian language well and to speak Ukrainian fluently. The Ukrainian schools themselves could also

(Continued on page 20)

З біографії Мирослави Фербей

Мирослава Фербей, новообрана голова Провінційної Екзекутиви на Альберту, Союзу Українок Канади.

Пані Мирослава Фербей народилась у Вегревил, Альберта. Походить з священичої родини. Від молодих літ вчащала до недільної і української школи, також співала в церковнім і сумківськім хорі. Вона завжди була активною членкою СУМК і була вибрана королевою СУМК.

Вийшовши заміж за Бориса Фербея — вона дальше продовжувала свою працю в провінційній управі СУМК як секретарка і в той час була редакторкою сумківського журнала „ОКО". В той час її батько о. А. Хруставка був капеляном СУМК. Вона була учителькою недільної школи. В часі свого короткого побуту у Вінніпезі співала в церковному хорі. Вернувшись до Альберти була референткою журнала „Промінь" провінційної управи Союзу Українок Канади, і також була головою членського комітету при відділі Св. Івана, між іншим було зорганізовано Комітет Осіннього Балю, в якім була членкою того першого комітету і є членкою безперервно впродовж 15 років. Вона також була головою згаданого комітету впродовж 9 років. Зі згаданих осінніх балів були поважні фінансові приходи.

В 1975 році була вибрана бібліотекаркою і була на тій позиції впродовж двох років. В році 1976 Мирослава була вибрана на позицію другої заступниці голови провінційної екзекутиви, Союзу Українок Канади на Альберту, а в році 1977 була вибрана як перша заступниця голови. На останнім З'їзді провінційної управи була вибрана головою Союзу Українок Канади на Альберту.

Мирослава разом зі своїм чоловіком постійно співають в Катедральному хорі.

Новообрана голова Провінційної Екзекутиви Мирослава Фербей

Впродовж 4 років, вона є активна в мистецтві ткання, і вчащала в „Бенф Скул оф Файт Артс" через три роки, де брала курси українського ткання. Цього року вона мала виклад і демонстрацію ткання для двомовних учительок в Едмонтоні і по різних місцевостях на околицях.

Мирослава навчає ткання в Домі Старших Громадян св. Івана в Едмонтоні і це дає їй певне вдоволення. Вона має спеціяльне почуття до наших старших громадян і застановляється над справою українських мешканців в старечих домах в майбутньому, як також при наших громадах.

Ми всі бажаємо пані Мирославі Фербей найкращих успіхів у її праці.

* * *

Відбувся Провінційний З'їзд Союзу Українок Едмонтон, Альберта 1978

Провінційний З'їзд Союзу Українців Самостійників та їх складових організацій відбувся в Едмонтоні, Альберта 27 - 29 жовтня 1978. Сесію Союзу Українок Канади відбулася в суботу, 28 жовтня в залі при церкві Св. Андрея. Голова провінційної екзекутиви, пані Василина Бойко, відкрила ранішню сесію привітавши делеґаток і гостей. Прот. О. М. Крищук провів молитву і склав привіт, просив учасників з'їзду, щоб створили гуртки молоді в „Рік Дитини 1979", щоб виховували свою молодь у своїй традиції, культурі та у своїй релігії.

Слідувала однохвилинна мовчанка в пам'ять померших членок.

До президії увійшли пані: Д. Янда, А. Радомська, добр. Удод, М. Ткачук, В. Бойко. Секретарки: М. Вавринюк та Р. Фарина. До резолюційної комісії увійшли:

Д. Янда, С. Василишин, добр. Удод, А. Звоздецька. До номінаційної: Н. Фарина, А. Томнюк, Ф. Тарновець, О. Гоголь, К. Рожак, Г. Маріянич (околиця)

Слідували привіти. Пані Бойко привітала учасниць з дальших сторін — з Саскатуну: добр. Удод, М. Ткачук, Ц. Качковську, А. Буряник, Г. Максимюк. Делегатки: з Принц Джордж, — К. Буєр, з Вернон — О. Шумей і С. Князь, з Келгарі — М. Чарнецька, М. Бурдейна, п. Крупник, М. Світик, Ендру — В. Мельник, Калмар — К. Васюта, Смокі лейк — Є. Рошко, М. Паламарик, М. Рацой, Ту Гилс — П. Мулька, Г. Маріянич, відділ при Катедрі Св. Івана — А. Томнюк, Н. Базюк, С. Гриник, В. Леськів, П. Сліпчук, Н. Вірстюк, Й. Дженис, відділ при церкві Св. Андрея — О. Гоголь, К. Семелюк, О. Юзвишин, Т. Ткачик, при церкві Св. Михаїла — Ф. Тарновець і Л. Король.

Голова Союзу Українок Канади, пані Анастасія Радомська, сказала, що всі членки є важливі так як цеглина у мурі; всі повинні ставати на службу свого народу й церкви. В 1979 „Рік Дитини" всі очі будуть звернені на виховання дитини.

Голова відділу при церкві Св. Андрея, пані О. Юзвишин, привітала гостей та побажала їм найкращих успіхів у нарадах.

Протокол з минулого з'їзду, друковано в „Промені" ч. 4, квітень 1978, було прийнято. Слідували головні річні звіти. Решта звітів приготовлені в з'їздовій програмі. Голова В. Бойко, перечитала звіт діяльности. Фінансовий звіт здала касирка, А. Томнюк. Членка контрольної комісії Л. Король, внесла вотум довір'я пров. управі Союзу на Альберту 1978 року. Пані Бойко подякувала паням Ф. Пелех та М. Самоїл за друкування річних звітів.

Пані А. Сенів здала звіт праці Музейної Філії (Едмонтон) та їх фінансовий стан. Звіт прийнято з деякими поправками — додати прізвище С. Пауш, директорки, та дописати, що пані Янда подарувала один варстат до музею. Пані Ф. Пелех — звіт освітно-культурної праці був досить довгий тому просила, щоб кожна членка собі перечитала. Пані Г. Максимюк подала до відома, щоб вдаватись до головного Музею в Саскатуні, бо він є на цілу Канаду. Просила, щоб точний звіт всякої праці що відноситься до музею, пересилати до Саскатуну, бо потрібно інформації для уряду, коли подається за дотацією.

Пані М. Фербей порушила нову справу — наші доми для старших громадян. Вона мала виставку тканини в домі Св. Івана, де жінки були дуже зацікавлені вчитись щось нового. В нашім суспільстві є високий процент людей старшого віку і ми повинні виробити якісь пляни, щоб піднести їх на дусі, дати їм щось для розваги, уприємнювати їх побут візитами, вечірками тощо. Пані Бойко прочитала цілі та пляни нового комітету тканння при філії музею в Едмонтоні. Пані М. Самоїл просила, щоб читачі „Променя" виповнили заклик-запитник. Централя бажає цих інформацій.

Пані В. Мельник запитувала про директиви для різних представниць та референток на різних управах. Пані П. Сліпчук пояснила про кошта зв'язані з Пров. З'їздом на різні витрати праці екзекутиви. Жалувала, що окружні з'їзди чомусь занехані. Просила обдумати справу й далі продовжати головний обов'язок праці пров. управи. На організаційний фонд учасники зложили $403.00.

Пані Н. Фарина, голова номінаційний комісії, подякувала В. Бойко, що перебрала головство, коли їй було тяжко. Вона просила кожну управу постаратись приготовити когось на своє місце. Кожна членка має обов'язок брати активну участь, доложити свою цеголку; кожна повинна бути горда, що ми стоїмо нарівні з іншими народностями в Канаді й у світі. Пані Фарина представила склад пров. управи на слідуючий рік, який було прийнято.

Голова — Мирослава Фербей
Уступивша голова — В. Бойко
1-ша заст. голови — Є. Єлиняк
2-га заст. голови — Й. Саламандик
Рекорд. секретарка — М. Вавринюк
Кореспо. секретарка — Р. Фарина
Касирка — К. Істон
Голова Філії Музею — А. Сенів.
Голови едмонтонських відділів:
А. Томнюк, О. Юзвишин, Ф. Тарнавська, К. Рожак.
Референтки: Молод. відділу СУМК — Л. Сліпчук, освіти — Ф. Пелех, шкільництва — В. Мельник, садочків — О. Семчук, „Променя" — М. Самоїл, архіву — Р. Фарина, Видавничий фонд Н. К. — К. Гавриш.
Контрольна комісія: В. Жуківська, Л. Король, О. Гоголь.

Слово новообраної голови Пров. Екзекутиви, пані Мирослави Фербей. Вона подякувала В. Бойко за працю в минулім році. Вона свідома того, що її обов'язки є дуже поважні і що треба посвятити багато часу й енергії. Буде старатись виконувати свою працю якнайкраще. Сесію закрито на обід, що його приготовили членки відділу при церкві Св. Андрея.

Пополуднева Сесія. При обіді пані М. Ткачук, голова дирекції музею, представила директорів-гостей. Щиро подякувала всім за велику фінансову піддержку. Представила пана Ореста Заставного, члена дирекції Музею. Він походить з Кадворту, Саск., працює при федеральнім уряді, цікавиться малярством, архівами. Він є членом ТУС і СУС і дописує до преси під іменем З. Орест. Промова пана Заставного: Є велика потреба зберігати народно-етнографічне надбання. Тепер є занедбання декотрих частин нашої культури. Піонери мали духовий інстинкт зберегти українців як народ. Освіта була головною точкою. Культурні-життєві надбання переходять у інші форми почерез століття. Тому мусимо зробити пляни на будуче — „Куди йти?" Мусимо піднести знання про різні розділи нашої багатої спадщини: вишивка, танці, різьба, мова, історія, література та інше.

„Многокультурні" обставини в Канаді спричинились до зацікавлення етнічних груп у збереженні їхніх культурних установ. Щоб наш народ не загинув, треба, щоб наша молодь засвоїла любов до рідної мови. Виховною установою є наш музей — для дослідів, лекцій, колекція малюнків і мистецьких речей. Боремося роками проти русифікування українських мистців. Добре злучити наші вистави з іншими етнічними групами, щоб зацікавити загальне громадянство. Музей потребує моральної та фінансової піддержки. Всі повинні бути членами. Офіційне відкриття Музею відбудеться в 1979 році. Гут буде показуватись історія українського поселення в Канаді. Декотрі колекції будуть постійні а інші відмінні — будуть мінятись час до часу. Наш обов'язок є подбати про оригінальні речі та інформації до музею. Піонери можуть подарувати дещо в їхню пам'ять. Це буде найцінніший скарб для нашої історії в Канаді.

Пані А Сенів подякувала панові Заставному за його цінну промову. Пані Ткачук розповіла про малюнки проєкту і про список жертводавці. Дякувала за $120,000 пожертв, ще треба зібрати $30,000 до кінця цього року.

Панеля: „СУК й Молодші відділи СУМК" — куди, як, з ким ідемо? Модераторка пані А. Звоздецька представила 4-ох доповідачів і сказала, що панеля справлена до надзірних рад молоді. Будуть шукати підходу до молоді, щоб зміцнити сили СУМК (50-річчя СУМК в 1981).

Добродійка Удод: Церковно-релігійне виховання. Церква приготовляє всіх людей до правди Божої. Історія православної Церкви від 1918 в. Канаді і організації СУС 1927 показують збереження релігійних цінностей. Мами навчають молитви — недільні школи навчають релігії. Пізніше капеляни СУМК, інститути, Колегія Св. Андрея, опікуються релігійними студіями. Завданням сумківців є скористати з цієї величної праці в Богослуженнях, літних оселях, в курсах при Колегії. Відзначуємо 60-річчя Української Православної Церкви в Канаді то даймо нагоду сумківцям брати участь.

Людвиг Маріянич: конечно треба організатора, щоб зацікавив молодь організацією Сумк і тримав контакт з старшими організаціями. Треба ближчої комунікації між відділами у формі місячника, листа або щось подібного. Треба вкласти цікаву програму. Треба виховати міцних провідників. Є потреба створити групи підростків 6 - 10 років, щоб приготовити їх до молодшого СУМК. Якраз в цих роках вщеплювати любов до української мови, релігії й культури, є дуже важливе.

О. Гоголь: „Чим занимаються сумківці?" Молодший СУМК під наглядом СУК. Звичайно проводить релігійні, культурні й громадські проєкти, також має мистецьку програму. Молодь вчиться української мови в рідних та публичних школах. Учні повинні навчатися всіх предметів української етнічної діяльности. Старший СУМК — старшого віку — має багато завдань, обов'язків та зацікавлень. Має великі надії й ідеї, але замало часу до виконання. Сумківці повинні мати добре уплянувані програми історії, релігії й інше. Родичі і священики повинні зацікавитись та подати пораду і поміч у створенні важливих та цінних програм для СУМК.

Н. Дептух: Читала правила точок у змаганнях за трофей „Базюків" — за діяльність СУМК від вересня до травня.

Дискусія: Добре знати що інші зорганізовані групи, як Пласт, „Скавтс", роблять. Треба сформувати групу нижче 12 років. Треба, щоб СУС і СУК брали якусь участь у проєктах з старшим СУМК, виявити зацікавлення їх працею. Потрібно викладів провідництва для молоді. Багато людей мають знимки з подорожі в Україну і можуть поділитись з ними. Треба більше кляс української мови в школах та в громадах, щоб більше молоді ліпше володіли українською мовою.

Пані Радомська подякувала пров. управі, що зарядила таку важливу панелю. Після довшої дискусії рішено, щоб централі ТУС і СУК негайно виробили програму активности для навчання дорасту СУМК. Отто Єринюк, голова ТУС склав ґратуляції членкам за працю в користь української молоді. Не можна все критикувати наших дітей — ми одно говоримо а інше робимо. Лишаємо все для мамів. Де тати? Де учителі української мови?

Сесію закінчено співом гимну Союзу Укранок.

В неділю 29 жовтня, в Катедрі Св. Івана Хрестителя, Впреосвященніший Владика Архиєпископ Борис відслужив Божественну Літургію в сослуженні духовенства, як також вигослосив духовну науку. Владика Борис також склав привіт на спільнім обіді, що був в авдиторії по Богослуженню. При обіді були читані слідуючі резолюції:

1. З'їзд закликає всі відділи С.У.К. в Альберті, щоб заопікувалися старшими громадянами, плянуючи для них програми; запрошували їх між себе та заохочували до участі в мистецьких проєктах і семінарах для старших.

2. Тому що рік 1979 є „Міжнародним Роком Дитини", наш Провінційний З'їзд С.У.К. в Альберті закликає звернути більшу увагу на виховання дитини в українськім дусі та нав'язати переписку з українськими дітьми поза межами Канади, подаючи їм моральну та матеріяльну піддержку.

3. Провінційний З'їзд С.У.К. на Альберту закликає Централю Союзу Українок Канади й Товариство Українців Самостійників негайно попрацювати над зорганізуванням наших дітей від віку 6 — 10 років, і виробити для них програму, яка підходила б під Молодші відділи С.У.М.К.

4. З огляду на те, що в цьому році Альбертський Уряд започаткував новий відділ по різних бібліотеках „Багатомовну Бібліослужбу" — (Multilingual Biblioservice), З'їзд Провінційної Екзекутиви С.У.К. завзиває членство на місцях подавати свої думки та пропозиції, щоб поліпшити всі послуги в рідній українській мові по публичних бібліотеках і подбати, щоб усюди знаходилися провірені видання на українську тематику в англійській мові.

5. Цей З'їзд припоручає Провінційній Екзекутиві та всім відділам С.У.К. далі продовжувати корисну культурну працю поширення й плекання українського народного мистецтва, як також збирання й збереження українських народніх взорів, вишивок і ткання для будучих поколінь; та морально й фінансово піддержувати будову нашого Українського Музею Союзу Українок Канади в Саскатуні.

Секретарки З'їзду **Марія Вавринюк** і **Розалія Фарина**

UKRAINIAN LANGUAGE

use financial help from the Ukrainian community.

So, as we can see, the Ukrainian language faces many problems — for which there are also several solutions.

Today's parents can do the most in this area. We can't expect the child to want to speak Ukrainian willingly when the parents speak to each other in English at home. Let's start by being a good example to the Ukrainian child of today.

Throughout this year we will be covering events commemorating 1979 as the year of the Ukrainian Child. If you have information on any plans in your community, please send it to: The Ukrainian Weekly, 30 Montgomery St., Jersey City, N.J. 07302.

"Ukrainian Weekly"

У ПЕРШУ РІЧНИЦЮ СМЕРТИ ДОБР. ЮСТИНИ МЕЛЬНИЧУК

(Слово Лесі Івасюк виголошене на поминальній обіді в Інституті Св. Івана в Едмонтоні)

У першу річницю смерти, нам всім дорогої. бл. п. добр. Юстини Мельничук, молимось до Всевишнього за спокій її душі. Поминаємо покійну як канадську піонерку, почесну членку Катедральної громаді Св. Івана в Едмонтоні, і вшановану членку Відділу Союзу Українок Канади при Катедральній громаді. Відійшла Добродійка на вічний спочинок на 79-му році життя — 31 січня 1978 року. Урочиста Панахида відбулася 2 лютого, а величавий похорон у п'ятницю 3 лютого при співучасті великого числа громадян Едмонтону й околиці. Тлінні останки бл. п. Добродійки похоронено на Едмонтон цвинтарі біля її чоловіка прот. Петра Мельничука.

Добр. Юстина народилася 19 березня 1898 року в селі Ясенів, повіт Броди, Західня Україна, в родині Івана і Парані Дворановських. В рідному селі закінчила народну школу. В 1912 році прибула молодою дівчиною до родини в Етелберт, Манітоба а 1914 року одружилася з Петром Мельничуком, учителем з Пайн Ривер, Ман. В 1923 р. бл. п. Петро посвячує своє життя на служіння Богові і того самого року, як нововисвячений священик У.Г.П.Ц. в Канаді переїжджає з родиною на першу парафію до Канори, Саск.

Добр. Мельничук була глибоко релігійною, національно свідомою, життєрадісною, активною і працьовитою як вдома так і в громаді. На все були легкі завдання Добродійки в громадах де родина Мельничуків замешкали — різні а то часто тяжкі переживання в парафіях, але добродійка як дружина священика все віддано допомагала Отцеві Петрові коли було потрібно. В 1926 році зорганізовано Союз Українок Канади на з'їзді в Саскатуні і зразу потім добродійка організує Відділ в Канорі, Саск. і записується першою членкою. В кожній парафії де отець Петро був парохом, чи то в Вакав, Гефорді чи Йорктоні в Саскачевані, в Едмонтоні, і Вернон, Б. К., добр. активно включалася в працю відділів С.У.К., й постійно і активно працювала, чи то в управі чи в комітетах, де лише її допомога чи порада була потрібна. Вона щедро по своїй змозі піддержувала організації національні і церковні. За її визначні заслуги відділ С.У.К при Катедрі Св. Івана в Едмонтоні відзначив добродійку Мельничук почесною головою відділу, а Катедральна громада вшанувала її почесним членством. Підчас Ювілейного З'їзду С.У.К. в 1976-го року, вшановано добр. Мельничук Грамотою за її 50 років приналежності до організації.

Добр. Мельничук була примірна дружина, мати, бабуня. Виховала чотири сини і три дочки. Батьки дали своїм дітям релігійне і національне виховання. Вона також мала великий виховний вплив на своїх 17 внуків і правнуків, які напевно будуть згадувати її вказівки і добре пам'ятати свою бабуню. Хай цей коротенький, але щирий спомин про незабутню, нам дорогу добр. Мельничук, пригадає нам, коли вона була між нами і співпрацювала, про її чесні прикмети характеру, її милу вдачу і її вирозумілість до справ.

Відійшла у вічність мати і бабуня родини, відійшла і заслужена членка С.У.К. Про покійну будемо завжди зберігати найкращу пам'ять, на яку вона за життя, собі заслужила. Вічна Їй пам'ять!

Леся Івасюк

* * *

В неділю 28-го січня 1979 року в Катедрі Св. Івана в Едмонтоні відслужено Панахиду за спокій душ прот. Петра і добр. Юстини Мельничуків. Панахиду відслужив о. мітрат О. Хом'як в присутності Високопреосв. Архиєпископа Бориса а Катедральний хор співав Панахиду. Крім родини було багато парафіян і приятелів покійних.

По Панахиді відбувся поминальний обід в їдальні Інституту Св. Івана. Молитви при обіді промовили о. мітрат О. Хом'як і о. мітрат Г. Василів а Високопреосв. Архиеп. Борис поблагословив. Господарем обіду був найстарший син покійних, Андрій Мельничук і в імені всіх братів і сестер висловив присутнім гостям подяку за пошану, яку вони віддали покійним батькам бл. п. прот. Петрові і добр. Юстині Мельничукам. Обід закінчився молитвою і співом „Вічная пам'ять".

У перші роковини упокоєння нашої дорогої і незабутньої мами і бабуні, бл. п. добр. Юстини Мельничук, яка залишила нас 31 січня 1978 року в Едмонтоні, вшановуючи пам'ять Покійної складаємо нев'янучий вінок і засилаємо $100.00 на журнал „Промінь", якого пок. мама завжди так високо цінила.

Цей нев'янучий вінок сплели сини і дочки Покійної з родинами під час поминального обіду в роковини упокоєння 28 січня 1979 р. в Едмонтоні.

— — — — —

На нев'янучий вінок під час поминального обіду в світлу пам'ять добр. Юстини Мельничук склали на журнал „Промінь" пані Зоня Гулик з Ворен, Шиш. $10.00 і пані Параня Романович з Лейк В'ю, Н. Й., ЗСА — $10.00.

Ви належите до Канади

...і Канада належить до вас

Канада — це ваша країна. Кожна провінція, кожне місто, кожне село. Атлантичні провінції на сході, наш чарівний район національної столиці, височезні Скелясті гори й усе поза ними на заході.

Країна неперевершеної природної краси; софістикації і прямої сердечности; з засягом вакаційних переживань, яких не можливо знайти в ніякій іншій країні.

Цього року запізнайтеся з іншою частиною вашої Канади.

КАНАДА дає так багато

Canada
So much to go for.

Canadian Government Office of Tourism
Office de tourisme du Canada

КВІТИ НЕЗАБУТНІМ

Членки відділу ім. Лесі Українки у Форт Френсес, Онт. складають, нев'янучий вінок - пожертву $15.00 на „Промінь" у світлу пам'ять нашої довголітньої заслуженої членки, першої голови нашого відділу, бл. п. Тетяни Олійник, яка упокоїлась 20 грудня 1978 р. в лічниці у Вернон, Б. К. Вічна їй пам'ять. Родині висловлюємо щире співчуття.

Відділ ім. Лесі Українки у Форт Френсес

— — — — —

У восьму річницю упокоєння мого дорогого мужа Василя Лазаровича, який упокоївся 11 жовтня 1970 року в Саскатуні, у світлу пам'ять покійного складаю $12.00 на журнал „Промінь".

Дружина Анна Лазарович, Саскатун

— — — — —

Складаю китицю нев'янучих квітів у світлу пам'ять моїх дорогих родичів — мами бл. п. Аделі Савчук, яка упокоїлась 17 квітня 1968 р. і бл. п. Стефана Савчука, який упокоївся 17 березня 1975 р. в їх пам'ять засилаю $10.00 на журнал „Промінь".

Дочка Сесілія Крептул, Едмонтон

— — — — —

У першу річницю смерти мого дорогого незабутнього мужа, тата і дідуся, бл. п. Івана Грицака, який упокоївся 16 квітня 1978 року у шпиталі Шов-Лейк складаємо китицю нев'янучих квітів у його пам'ять і засилаємо $10.00 на журнал „Промінь".

Дружина Анастасія Грицак, сини — Богдан, Нестор, Роман і дочка Роксана з родинами.

— — — — —

Замість китиці квітів на могилу мого мужа, бл. п. Григорія Шнурка, як нев'янучий вінок складаю $7.00 на журнал „Промінь".

Ольга Шнурко з родиною, Мисисага, Она.

— — — — —

У світлу пам'ять Анни Баран, сестри нашої членки Ольги Великої, замість китиці квітів, жіноче товариство ім. Олени Пчілки в Тандер Бей, складає $15.00 на журнал „Промінь".

Засмученій родині висловлюємо глибоке співчуття.

За відділ — Анна Стасів, голова

— — — — —

У 16-ту річницю упокоєння дорогого мужа, діда і прадіда, бл. п. Михайла Пришляка, який упоковся 2-го березня 1963 року, у Фоксфорді, Саск. у його світлу пам'ять складаємо $20.00 на фонд „Променя".

Дружина Євдокія і дочки — Юлія Гуцуляк та Анна Москалик з родинами,
Виловдейл, Онт.

— — — — —

Членки відділу ім. Лесі Українки в Трансконі, Ман. складають нев'янучий вінок на свіжу могилу бл. п. Агафії Угринюк, яка упокоїлась 2 лютого 1979 р. у глибоку пошану покійної членки, відділ складає на „Промінь" $15.00. Родині покійної висловлюємо щире співчуття.

За відділ — Славка Собкович

— — — — —

Замість чудових квітів на свіжу могилу бл. п. Анни Іванчук, що упокоїлася на 60 році свойого життя 23 грудня 1978 р. у Вінніпезі, складаємо в пам'ять покійної на журнал „Промінь" $5.00.

Сестра Марія Андрейчук, мама Марія Базай

В ПЕРШУ РІЧНИЦЮ УПОКОЄННЯ БЛ. П. ЮЛІЯНА БІЛОУСА

13 квітня 1978 р. відійшов у вічність бл. п. Юліян Білоус. Покійний Юліян упокоївся несподівано в лікарні міста Давфину. В глибокому смутку залишив дружину Марію, доньку Орисю з родиною, сина Зенона з родиною і дві сестри в Україні. 13 внуків і одного правнука. Донька Галя попередила смерть свого дорогого тата 1975 року.

Спочивай спокійно наш дорогий ніколи незабутній. Пам'ять про Тебе буде завжди зберігатися в наших зболілих серцях.

У світлу пам'ять бл. п. Юліяна Білоуса замість китиці чудоєих квітів засилаємо $25.00 на журнал „Промінь", якого покійний цінив і читав з великим вдоволенням.

Засмучена дружина Марія,
діти Орися і Зенон,
зять, невістка, внуки і правнуки.
Також сестри і родина в Україні

— — — — —

Кладемо китицю нев'янучих квітів на свіжу могилу нашої дорогої мами, бл. п. Параскевії Юріїв, яка упокоїлась 30 вересня 1978 року у Тандер Бей, у її світлу пам'ять складаємо $25.00 на на журнал „Промінь", що його Покійна високо цінила. Вічна їй пам'ять.

Дочки — Анна Ґелмич, Настя Підложна,
Наталка Юріїв, Тандер Бей

— — — — —

Замість китиці квітів на свіжу могилу дорогої приятельки, бл. п. Параскевії Юріїв, яка упокоїлась 30 вересня 1978 р. в Тандер Бей, у її світлу пам'ять складаємо $25.00 на журнал „Промінь".

Харитина Стасюк і Фрозина Рудик, Гамільтон

— — — — —

У п'яту річницю смерти мого дорогого мужа, бл. п. Івана Гошовського, який відійшов у вічність 18 травня 1974 року, в його світлу пам'ять складаю $10.00 на прес. фонд журнала „Промінь".

Катерина Гошовська, Мус Джа, Саск.

З приводу упокоєння могилянки, бл. п. Марії Ілюк-Вавринюк, як нев'янучий вінок на її свіжу могилу складаємо $30.00 на прес. фонд журнала „Промінь".

Близькі приятельки-могилянки Інституту П. Могили в Саскатуні: Софія Василишин, Доця Корпан, Тетяна Лазарович, Ольга Райчиба, Параня Сліпчук, Анна Токарек, Едмонтон

— — — — —

В шосту річницю смерті мого дорогого мужа сл. п. полковника Миколи Битинського, який упокоївся 24 грудня 1972 р. складаю на нев'янучий вінок 20 дол. на пресовий фонд журналу „Промінь".

Дружина Надія Битинська

— — — — —

Кладу китицю нев'янучих квітів у світлу пам'ять моєї дорогої сусідки з Гал Лейк, св. пам'яти добр. Ольги Савчук, яка упокоїлась 16 червня 1976 року у Вінніпезі, складаю $10.00 на журнал „Промінь".

Другу китицю нев'янучих квітів кладу у перші роковини упокоєння бл. п. Анастасії Сарчук, яка залишила нас 10 березня 1978 року та складаю $10.00 на „Промінь".

Анна Вишневецька, Вінніпеґ

ОЛЕЬ АВГУСТ

Зошити попали у воду, обкладинки посірі-ли, були брудні. Женя встромив їх до портфеля — і раптом захотів пожбурити той портфель хтозна-куди. Його розгнівали слова, сказані Альтовим. Хіба він набивався? Женя вже й замірився, але зовсім близько біля нього, в скверику, йшов дідусь з короткою борідкою. Дідусь дивився прямо перед собою, не звертаючи уваги на вулицю, але Жені здавалось, що він усе бачить...

Звісивши голову, подався додому. І раптом, неначе блискавка, спалахнуло: він — Олень Август! Незважаючи ні на що! Хай той Альтов що хоче, те й каже. А йому однаково. Він сам гратиме. Сам із собою. Він зробить таке кіно, що всі ахнуть від здивування. І він врятує золотошукачів!

І Женя застрибав на тротуарі, розмахуючи портфелем. Під ногами захрумтіли льодяні скалки. Женя щось кричав нерозбірливе й радісне. Він більше не згадував Альтова, той був би зайвий в його думках, у його щирих веселощах.

Вже було зовсім темно, коли Женя йшов через парк. Тут пахло мохом, брунь-ками, сирим камінням. Він попав у найглухіше місце — і зупинився. Серце в нього неначе опустилося глибоко-глибоко; стало хвильно й бентежно в грудях... Серед тихих кущів, між якими біліли клаптики снігу, ворушилися гіллясті роги. Ніні, то не тіні від віття стелилися внизу, бігали по стовбурах, то рухалися роги, то йшло назустріч багато мовчазних, весняних оленів...

Відділ Доньки України у Тандер Бей кладе нев'янучий вінок на свіжу могилу Софії Литвин (мами п. М. Пресуньки, яка упокоїлась 24 листопада 1978 року в світлу пам'ять покійної складає $10.00 на журнал „Промінь".

Управі відділу Доньки України

— — — — —

У першу річницю упокоєння мого дорогого брата, бл. п. Івана Грицака з Овкборн, Ман., який упокоївся 16 квітня 1978 року, в його світлу пам'ять складаю $10.00 на журнал „Промінь".

Сестра Маргарета Ременда, Ванкувер

— — — — —

У 27 річницю мого дорогого мужа, бл. п. Василя Саламандика, в його незабутню пам'ять складаю нев'янучий вінок і засилаю $25.00 на журнал „Промінь".

Покійному вічна пам'ять!

Дружина Параня Саламандик, Едмонтон

— — — — —

У першу річницю упокоєння дорогого мужа, тата, і дідуня, бл. пам'яті Николая Когута, який залишив нас у глибокому смутку 10-го квітня 1978 року, складаю в його світлу пам'ять нев'янучий вінок і засилаю $10.00 на „Промінь".

Дружина Олена Когут, Вінніпеґ, Ман.

— — — — —

У 18-ті роковини упокоєння наших дорогих родичів — мами, бл. п. Марії і батька, бл. п. Дмитра Фербеїв, які відійшли від нас в м. квітні 1961 року в Едмонтоні в їх світлу пам'ять замість китиці квітів складаємо $20.00 на журнал „Промінь".

Дочки — Наталка Мельничук і Леся Івасюк — Едмонтон

— — — — —

У світлу пам'ять моїх дорогих родичів — мами Василини і батька Дмитра Сасів, і в світлу пам'ять родичів мого чоловіка Олекси Ленька — батька Юрія і мами Оксани Леньків замість китиці квітів на могили складаю $10.00 на журнал „Промінь".

Дора Ленько, Канора, Саск.

— — — — —

У світлу пам'ять нашої дорогої членки відділу Союзу Українок при Катедрі Св. Івана, бл. п. Марії Вавринюк, яка упокоїлась 18 лютого 1979 року, кладемо нев'янучий вінок на її свіжу могилу та засилаємо $10.00 на „Промінь". Вічна їй пам'ять.

Чоловікові Євгенові Вакринюкові та родині висловлюємо щире співчуття.

За відділ — Ніна Вірстюк, секр.

— — — — —

У першу річницю смерти мого дорогого мужа, бл. п. Михайла Мазуркевича, який упокоївся 21 квітня 1978 року в Едмонтоні, в його світлу пам'ять складаю нев'янучий вінок і засилаю $25.00 на журнал „Промінь".

Дружина Олена Мазуркевич, Едмонтон

— — — — —

З приводу несподіваної смерти бл. п. Стефанії Пауш, довголітньої і заслуженої провідної членки нашої організації, бувшої голови Союзу Українок Канади, складаємо дар на „Промінь" $25.00, як нев'янучий вінок у світлу пам'ять цієї улюбленої нашої провідниці.

Родині Покійної висловлюємо щире співчуття.

За відділ Союзу ім. М. Маркович

Текля Ременда, секр.

ГРОМАДСЬКА І РОДИННА ХРОНІКА

СВЯТО ЛЕСІ УКРАЇНКИ
Ванкувер, Б. К.

Відділ ім. Л. Українки у Ванкувері, що носить славне ім'я поетеси щорічно відзначає її роковини та ознайомлює українське громадянство з іншими письменницями та героїнями, які вклали багато цінного в скарбницю історії українського народу, а деякі з них поклали життя за її кращу долю й славу.

25-го лютого 1979 року заходом освітнього комітету, до якого входять пані: Марія Вакалюк, Ольга Гавришок, Надя Михайловська і панна Линда Ворончак разом з головою відділу пані Еміліею Чуйко приготовили програму, яку ж і відкрила голова пані Е. Чуйко вступним словом, а жіночий хор під управою диригентки пані Марії Вакалюк відспівав гимн „За нами сестри". Змістові реферати: про життя і творчість Л. Українки виголосила пані Лелія Митрук, а про Христю Алчевську пані Галина Загоруйко. Далі слідували 2 вірші з творів Л. Українки, які перечитали: „Заспів" — пані Ліда Німчук, а „Горить гоє серце" — пані Даруся Пасічняк. В великою приємністю присутні прослухали 2 пісні, що їх відспівали сумківки: „Ой сама ж я сама" та „Ой там за Дунаєм". На ніяно акомпаньювала пані Славка Шумей, вона ж і підготовила їх.

Жіночий хор під управою пані М. Вакалюк виконав 2 пісні: „Вечірня пісня" слова Л. Українки муз. С. Яременка і „Чи справді" муз. і слова Б. Веселовського. Голова пані Е. Чуйко відповідно подякувала, як учасникам так і виконавцям програми, пояснила і закликала передплачувати, одинокий в Канаді, високовартісний журнал „Промінь".

„Ще не вмерла Україна" і „Боже щасти" закінчено програму. З цієї нагоди відділ висилає $100.00 на пресовий фонд журнала.

К. Бублик, корес. секр.

З НАГОДИ ДНЯ УРОДИН
Едмонтон

Дня першого лютого вечером, гурток приятельок пані Софії Гриник в числі 20 осіб улаштували їй милу несподіванку. Вони всі гуртом прибули до її гарного дому, щоб привітати ювілятку з таким особливим днем її уродин, бо саме тепер їй сповнилось 70 років життя.

Софія Гриник

Після перших зворушливих привітань, побажань, щастя, здоров'я, успіхів в її громадській праці (саме тепер вона референтка „Променя", який проголосив кампанію за новими передплатниками), випили тост і проспівали многоліття.

Головною точкою на програмі того вечора було слово пані Іванни Дженіс, яка окреслила силюетку пані Софії Гриник, як людини, як громадянки, як приятельки, яка у своїй життєвій дорозі завжди могла бути прикладом для інших, але без претенсій бути нею.

„Святкування дня народження це важлива подія — почала свою промову пані Дженис —, якою вшановуємо людину. Це гарний звичай, з огляду на те, що кожна людина у світі має день-свято, яке призначено в її особисту честь. Можна відзначати роковини народження у більшій, або меншій формі...".

У своїм слові пані Дженис навела деякі епізоди з життя ювілятки. Пригадала як недавно ще вони подібним способом вітали двох сестер-близнючок — Софію і Марію з нагоди їх 50-ліття, опісля 65-ліття і з кожного такого відзначення було зроблено в їх честь дар-пожертви на громадські потреби.

„У многих ділах, дорога Пані Софіє, Ви виявили свою щиру любов і пошану до людини; вже не раз Ви виявили глибоке співчуття до горя інших. Ви були свідомі того, що поруч Вас у світі живуть інші люди і що дехто з них не є такий щасливий як Ви і те співчуття Ви зуміли виявити дійсною допомогою..."

У своїм дальшім привітальнім слові пані Дженис навела деякі дані з біографії пані Софії. Народилась вона в родині піонерів-поселенців Василя і Василини Колесників разом з своєю сестричкою Марією (упокоїлась рік тому) в околиці Ту Гилс, Альберта. Там ювілятка виростала, там закінчила свою шкільну освіту, там одружилась з Петром Гриником.

В Ту Гилс пані Гриник була одною з оснувательок відділу Союзу ім. Лесі Українки 1942 року і його першою головою. Переїхавши до Едмонтону 1943 року включилась в громадську працю у відділі Союзу при катедральній громаді Св. Івана. Цілий цей час пані Софія Гриник була активна в громадській праці, занимала різні позиції у проводі, як голова, як заступниця, як касирка, належала до різних комітетів, або очолювала їх, була в управі Пров. Екзекутиви Союзу на Альберту, заступала відділ у Жіночій Раді. 1967 року відділ відзначив її грамотою за 25 років активної праці а 1972 року нагородив її довічним почесним членством. Почесним членством нагородила пані Гриник катедральна громада Св. Івана в Едмонтоні за громадські послуги.

Закінчуючи свою обширну святочну промову, пані Дженис склала найкращі побажання ювілятці бажаючи в імени присутніх щастя, здоров'я і многих літ.

В імені присутніх вітала Софію її близька приятелька Марія Лазарук, яка була господинею цього ювілейного свята. В імені присутніх вручено пані Гриник дарунок на спомин, і в її честь-дар $66.00 на „Промінь" з нагоди його 20-ліття, яким ювілятка так дорожить і цінить його зміст.

По цім відбулась смачна вечеря, при дружній товариській гутірці. На закінчення пані Гриник мило зворушена склала подяку присутнім паням за увагу, за таку несподіванку, пані Дженис за її привітальне слово, своїй сестрі пані Парані Довганюк за те, що прибула сьогодні, пригадала, як та її бавила, коли їх двох сестричок — Марія і Софія народились. Склала подяку комітетові і приятелькам за смачну вечерю і гарний подарунок.

Марія Лазарук

50-ЛІТНІЙ ЮВІЛЕЙ П-ВА Г. і Н. ВЛАДІВ

Вінніпеґ, Ман.

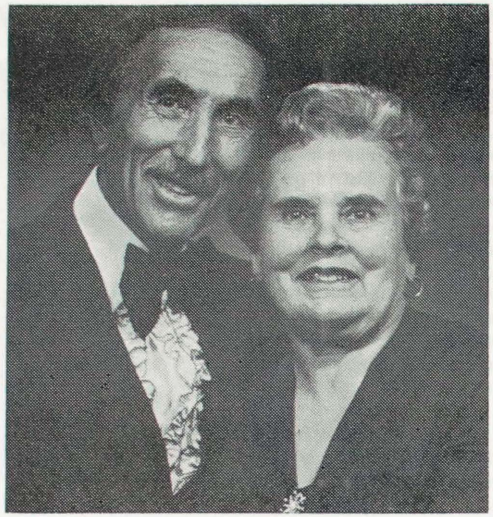

Субота, 18 листопада 1978 р., залишиться приємним і незабутнім спомином ювілятам Галині і Николі Владам. В цей день, їхні діти — син Борис з дружиною Марджі і дочка Орися з мужем Діном, влаштували примірний ювілей з нагоди 50-ліття подружжя своїх родичів, при співучасті великого числа родини і друзів.

Ювілей почався Молебнем за здоров'я ювілятів, який відправили о. протопресв. Ф. Керніцький і о. М. Залізщук, при допомозі дяка п. А. Школьного і членів хору, та при співучасті великого числа громадян, в катедрі Пресвятої Тройці в Вінніпеґу. Діти і внуки привітали ювілятів при вході до храму, а о. Ф. Керніцький відправив Молебень за здоров'я ювілятів.

Ювілейне прийняття відбулося в Дакота готелі, де при вході привітали ювілятів по-українському звичаю, хлібом і сіллю. Після молитви, господар вечора син Борис, привітав присутніх і підняв тост за здоров'я ювілятів.

Після смачної вечері, господар прочитав ряд привітів від федеральних, провінційних та міських урядових осіб. Також були привіти від д-ра Л. Фарини — голови СУС, пані А. Шемелюк - Радомської — голови С.У.К. і від О. Єринюка — голови ТУС. Отець С. Ярмусь склав привіт від Вінніпеґського відділу Ордену Св. Андрея, а суддя І. Р. Соломон від катедральної громади Пресв. Тройці. Пані М. Школьна вручила дарунок від старших сестриць і братів катедральної громади. Ілля Влад склав привіт від родини, яка з'їхалася з далеких місцевостей Канади: Торонто, Оттави, Піс Риверу, Саскатуну і Томпсону. Прибуло також багато бувших сусідів та знайомих з підвінніпезької округи.

Д-р П. А. Кондра, сусід ювілятів, розповів про життєвий шлях і заслуги ювілятів. Між іншим, він сказав, що п. Влад приїхав до Канади 1906 року, зі села Грошівці, Чернівецька область, а пані Влад, з роду Баськевич, прибула до Канади 1926 р., зі села Поточеще. Вони одружилися на фармі коло Ровзбенк, в Манітобі. Десять років пізніше вони перенеслися на фарму коло Ст. Джін. Тут вони почали примірну господарку, як також брали провідну участь в українському церковному і громадському житті та учащали на різні імпрези у Вінніпеґу, де вони і замешкали від 1953 року.

Доказом широкого заінтересування та відданости п. Влада в українських церковних та громадських справах є те, що він був заступником голови катедральної громади дев'ять років, а один рік головою. Він також був головою фінансового комітету будови Всеканадської катедри, 18 років він служив як старший брат і був господарем будинку сім літ. Він також є довголітнім членом СУС, його Фундації і Ордену Св. Андрея.

Пані Влад є довголітнього старшою сестрицею і членкинею С.У.К. при катедральній громаді і широю та відданою працівницею в усіх імпрезах. П-во Влади є фундаторами Колеґії Св. Андрея, членами Фундації ім. Тараса Шевченка та Українського Музею Канади і Осередку Української Культури і Освіти.

Їх діти — Борис, одружений в Саскатуні, і Орися також одружена, у Вінніпеґу, були учнями недільної та української шкіл і літніх курсів в Колеґії Св. Андрея, як також активними членами СУМК.

В імені присутніх і від Колеґії Св. Андрея, д-р Кондра побажав ювілятам кріпкого здоров'я, веселости і многих літ.

Пан Влад розповів деякі епізоди зі свого життя та висловив глибоке задоволення і подяку всім присутнім за таке щире відношення до них. На закінчення, внуки — Брок і Керрі — розвеселили діда і бабу та всіх присутніх виступом українських танців. Вечір закінчився загальним співом та веселими танцями при музиці гарної оркестри.

З нагоди свого ювілею п-во Влади подарували $50.00 на Український Музей Канади (С.У.К.), $50.00 на пресовий фонд „Українського Голосу", $50.00 на „Вісник", $50.00 на „Промінь" і $50.00 на Колеґію Св. Андрея.

Присутній

СВІТЛІЙ ПАМ'ЯТІ АГАФІЇ ГУЗЬ

21 грудня 1979 р. уступивша голова відділу ім. Княгині Ольги в Лондоні, Онт. пані Галина Володченко запросила своїх рідних та близьких знайомих на Панахиду і 40 день упокоєння своєї дорогої незабутньої мами, бл. п. Агафії Гузь, яка упокоїлась 12 листопада 1978 р. в Україні на 80 році свого життя.

При обіді, який відбувся в парафіяльній залі, зробили збірку і замість вінка нев'янучих квітів на могилу, висилаємо на пресовий фонд „Променя" 40.00 долярів.

Хай милостивий Господь прийме душу Агафії Гузь у Свої небесні Оселі, а українська земля хай буде їй легкою. Вічна їй пам'ять.

А нашій членці і довголітній голові відділу Галині Володченко, зятеві

Петрові, внукам Лені, Зіні і Василеві складаємо щиросердечне співчуття. Хай милостивий Господь приймає вас у Своїй ласкавій опіці.

За відділ, Оля О'Суліван, секр.

БЛ. П. ТЕТЯНА ОЛІЙНИК
Форт Френсес, Онт.

По короткій недузі, на 92-ім році життя, тихо відійшла у вічність, у лічниці, Вернон, Б. К., при молитві котру відчитав парох о. Андрій Лакуста — улюблена матір, бабуня, прабабуня, та заслужена громадянка бл. п. Тетяна Олійник. Сталося це в середу 20 грудня 1978 р.

Тетяна народилася 14 січня 1886 р. в Україні, Галичина, село Кобиловолоки, з роду Бундзів.

Вийшла заміж 1904 року за Максима Олійника. Виїхали вони на еміграцію до Бразилії, в південну Америку. До року повернули назад до Галичини. Муж виїхав до Канади, 1913 р., а Тетяна до нього приїхала 1914 р. до містечка Форт Френсес, Онтаріо, де прожили 58 років. Муж упокоївся 1962 р. В них була одна дочка, Анна, В 1973 р. Тетяна перебралася з дочкою та зятем до Вернон, Б. К., де прожила ще 5 років.

Тетяна була спокійної і лагідної вдачі, впродовж тих років постійно брала діяльну участь в українському громадському і церковному житті. Від 1928 р., коли у Форт Франсес заснувалося Товариство „Просвіта" покійна була його членкою і працювала для його розвитку. В 1931 р., коли зорганізувався відділ С.У.К. імені Лесі Українки, Тетяна була перша початкова голова. Вона завжди підтримувала просвітню працю. Старалася сповняти свої обов'язки до місцевого храму Божого, була одна з перших сестриць, печення проскурок, прикрашувала храм своїми вишивками. Покійна була жертвенна й з своїм мужем багато пожертвували, як на церковні, так і на національні потреби.

Усе своє життя Тетяна прожила як зразкова християнка і свідома дочка свого народу. Вона була постійною читачкою української преси та української книжки.

Похоронні відправи почалися в Вернон, Б. К., в похоронніім заведенні, в четвер 21 грудня, вечером. Панахиду відслужив настоятель о. Андрій Лакуста, при помочі дяка Павла Малиша. Тіло перевезено з Вернон, Б. К., до Форт Франсес, Онт., де по-

кійна так багато прожила свого життя. У вівторок, 26 грудня, вечером в похоронніім заведенню настоятель о. Ф. Осиченко відслужив Панахиду при помочі дяка Івана Рогожі. В середу 27 грудня, о год. 10.00 рано, в укр. греко-прав. церкві Св. Юрія, о. Ф. Осиченко при участи диригента-дяка Володимира Андрушка, та церковного хору, відслужив похоронні відправи з святою Літургією.

Щиро і сердечно о. парох попрощав покійну підкреслюючи всі її заслуги в громаді та відділі С.У.К., та склав від себе і громади родині покійної, співчуття.

Під час останнього прощання родина і присутні зложили на нев'янучий вінок, сума ця призначена на часописи „Український Голос", „Вісник", журнал „Промінь", що їх любила читати та їх передплачувала покійна Тетяна.

Замість квітів, родина сповнила бажання покійної, щоб ті пожертви були на Колегію Св. Андрея.

Тіло покійної похоронено коло її мужа Максима на міськім цвинтарі у Форт Френсес.

Після похорону в читальні „Просвіти" на поминки членки відділу ім. Лесі Українки" приготовили обід, де склали родині співчуття. На закінчення дочка Анна склала подяку від себе і родини для о. Осиченка за його щиро-сердечні слова. Усім учасникам похорону, дякам, хористам, членкам С.У.К. за труд під час приготування обіду, та всім за співчуття, тим що несли домовину, за різні пожертви, за останню пошану, прислугу, яку віддали покійній мамі, бабуні, прабабуні, відпровадивши її в останню путь.

Зокрема подякувала родині Марії і Йосифові Галабурдам, за їх сердечну щиру поміч в похоронних справах, за труд і гостину в їх домі, як і одиноким членкам Катерині Рогожі, Анні Койцан за печення колачів та колчиків.

Тетяна залишила в смутку дочку Анну, зятя Антона Буяра, Вернон, Б. К., внука Давида Буяра, його жону Єлисавета Дан, правнука Михаїла Андрія в Келовна, Б. К., та сестру Зоню Новак в Ватерфорді, Онт.

Хай Господь оселить душу покійної Тетяни там, де всі праведні спочивають. Вічна їй пам'ять.

Учасник похорону

У 3-ТЮ РІЧНИЦЮ СМЕРТИ БЛ. П. МАРІЇ КОС
Детройт, США

У третю річницю смерти бл. п. Марії Кос, яка упокоїлася на 71 році життя в Плимут Госпіталі в Детройті, 10 жовтня 1978, Сестриці українського Золотого Хреста й сестриці-членки Катедри Св. Покрови, зійшлися 11 жовтня, о год. 7.30 ввехорі, щоб вшанувати її пам'ять, бо Покійна була членкою в цих обох організаціях.

Тоді о. Столярчук відслужив Панахиду і сказав кілька теплих слів про життя і заслуги Покійної і її родини для громади в часах організування її.

На другий день, в неділю, 12-го жовтня, зійшлися знову близькі і дальші друзі і згадали Покійну.

У понеділок рано о. парох відслужив молебень у похоронній каплиці Саловича, а опісля тіло перевезено

РІЧНІ ЗВІТИ ВІДДІЛІВ

КЕЛОВНА, Б. К.
ВІДДІЛ ІМ. САВЕЛІ СТЕЧИШИН

Річні збори і вечеря 7 грудня 1978 року

Сходини почались вечерою, що її приготовили пані Воробець і Галя Новосад при помочі кількох членок. Застелені столи були гарно удекоровані малими ялинками та іншими виробами. В залі удекорована ялинка, під якою ми складали подарунки.

Перша точка — під проводом Галі Новосад ми відспівали „В силі надії", о. Мороз провів молитву і всі членки в числі 56 засіли до вечері, при якій до столів доносили сумківці. Під час вечері, добр. Мороз виголосила гарну промову про нашу організацію — Союз Українок Канади. По цім слідували річні збори відділу.

Діяльність відділу за рік 1978: Впродовж року відбулось — одні річні збори, 8 місячних і двоє засідань заряду. На зборах читаємо обіжники з централі та цікаві статті з „Променя". Членки ходили з колядою підчас Різдва і щороку колядуємо у мистецькім театрі під час фестивалю колядок. Т-во справило новорічну забаву, приготовило Йорданську Святу Вечерю. Відділ брав участь у концерті Шевченка разом із святом Лесі Українки.

Членки приготовили весняний чай разом з виставкою українських вишивок, писанок та інше. Улаштували День членства разом з Днем „Променя" і з тієї нагоди зібрали $56.00 на наш журнал. Приготовили спільне свячене, улаштували День Матері, зорганізували пікнік і разом День Батька. Перед Великоднем членки сходились до залі, писали писанки і мали показ печеня пасок. Видали обід на храм, приготовили 4 весільних, 2 похоронних і один поминальний обіди.

Т-во вислало своїм коштом одну сумківку до оселі, приготовило 4 продажі домашнього печива та успішний осінній базар. Членки приготовляли перекуску для учасників Полевого Богослуження 4 червня в О'Яма. Мали показ лекції сушення овочів і ярини та заслухали лекцію садівника як плекати вазонки кімнатних квітів.

Референтка освіти зарядила висвітлення фільму на тему „Подорож до Середземних Островів". Є в нас членка, що знає ганчарство і за її інструкціями ми зробили кілька речей та продали на базарі. Почали ми збирати речі на наш власний музей, також набули кілька книжок до нашої новозорганізованої бібліотеки. До нас загостила голова Музейної Ради пані Люба Кут і з тієї нагоди ми жертвували $275.00 на музей до Саскатуну, пізніше приготовили вечерю і зібрали певну суму при помочі Клюбу Старших громадян, церковного заряду і СУМК та вислали $1,040.00 на Музей Союзу. Дві делегатки відділу взяли участь у Пров. З'їзді у Ванкувері. Членки приготовили обід на посвячення церкви та іконостасу в День Подяки. Пані А. Гуцуляк передплатила „Промінь" для відділу. Сестриці доглядають в церкві порядку, а одна членка доглядає квітів в церкві та на імпрези.

Відвідуємо хворих у шпиталі та по домах. Всі інші комітети щиро працюють.

Впродовж року вписалось 8 нових членок. Ми започаткували рідну школу, в якій є 6 малих дітей. Учителькою є наша нова членка пані Анастасія Ратковська. Навчання відбувається два рази у тижні в її домі. Ми також улаштували в себе Свято Книжки, яке відбулось короткою, але гарною програмою.

Склад управи і комітетів на 1979 рік: уступаюча голова — Анна Воробець, голова — Віра Гудима, перша заст. голови — Марія Клевчук, друга заст. — Марія Колібаб, секретарка — Зиновія Талпан, заст. секр. — Наталя Іванишин, касирка — Дора Марцишин. Контрольна комісія — добродійка Фик, Марія Мартенюк і Ліна Вилсон.

Референтки: освіти — Галя Новосад, Ярослава Сорочинська, „Променя" — Наталя Іванишин, Музею і мистецтва — Софія Охітва і Марія Мельничук, архіву — Дора Марцишин.

Сестриці до церкви — Єлисавета Кудла, Олександра Войчук, Дайна Костюк, Наталя Іванишин, Розалія Петращук; квітів до церкви — Анна Тодор і Марія Наконечна; Рідної школи — Анна Воробець, Люба Карличук; учителька Рідної школи — Анастасія Ратковська. Базаровий комітет — Елис Мойсюк, Марія Клевчук, Анна Голик, Ліна Садовик, Марія Митран, Люба Карличук, Котерина Бойко.

С.У.М.К.: Даєна Ворончак, Ширлі Бучій і Дорис Дубик.

Відвідування хворих: Розалія Петращук, Ґеня Барабаш, Дора Марцишин. Членства — Розалія Петращук. Телефон. комітет — Анна Гуцуляк, Ярослава Сорочинська, Олександра Войчук, Марія Копан. Заряджання обідів — Бесі Ґнип.

Фінансовий звіт відділу — з року 1977 осталось в касі — $920.48, приходи в 1978 році — $8,719.90, розходи у 1978 році — $3,254.97, в касі осталось — $6,385.41.

Зиновія Талпаш, секр.

РОБЛИН, МАН.
ВІДДІЛ ДОНЬКИ УКРАЇНИ

Річні збори відділу відбулися 6 грудня 1978 р. в церковній залі в присутности о. прот. Є. Труфина і 15 членок.

Збори відкрила голова Марія Фітковська і попросила отця Труфина провести молитву. По молитві „Царю Небесний" вшанували однохвилинною мовчанкою відійшовших у вічність.

Секретарка Олена Клемецька прочитала звіт з минулих річних зборів, відтак подала звіт цілорічної діяльности відділу.

Членки заряду та комітетів здавали звіти. Діяльність товариства за 1938 рік: відбулося 11 місячних зборів, відділ відсвяткував свято Лесі Українки і Тараса Шевченка.

Відділ влаштував такі імпрези: пирогове пущення, продаж великодного печива, спільне свячене, храмовий обід, 3 поминальних обідів, 3 похоронні перекуски, відбули продаж печива на „Гарвест Мун Дейз", базар з продажем печива і чай, видали

до церкви, де о. парох відслужив Богослуження, а усі присутні перейшли попри домовину і віддали Покійній останню прислугу. Згодом домовину відпроваджено на цвинтар.

Покійна залишила в глибокому смутку мужа Михайла, сина Володимира, дочку Олівію, 5 внуків, зятя Миколу і невістку Ольгу, сестер — Докію, Соню, Олену, Ольгу, Глорію і Вікторію.

М. К.

перекуску на окружних зборах і на церковних річних зборах.

Вислали делеґатку на провінційний з'їзд у Вінніпезі пані Павліну Бугеру. Товариство подарувало чашу за найкращі марки в українському предметі студентці Енджелі Боянській. Товариство передплачує журна „Промінь" до місцевого шпиталю.

Касирка, пані Леонтина Піць, подала фінансовий звіт: З року 1977 в касі осталось $1,974.87, прибутку в 1978 році — $3,040.55, видатки в 1978 році — $3,518.69, в касі осталось — $1,496.74.

Товариство зложило пожертви на такі цілі: На Колеґію Св. Андрея — $50.00, на Музей Союзу — $500.00, на церкву Св. Івана Хрестителя $500.00, на Недільну школу $35.00, на журнал „Промінь" — $15.00.

Отець Є. Труфин зложив подяку учителькам у недільній школі, сестрицям і всім членкам за їхню щиру працю при церкві.

Заряд відділу на 1979 рік: уступивша голова — Марія Фітковська, голова — Анна Горбай, заст. голови — Павліна Бугера і Євдокія Корчак, секр. — Олена Клемецька, касирка — Леонтина Піць. Освітній комітет — добр. Е. Труфин, Павліна Бугера і Мирослава Горбай. Контрольна комісія — Мирослава Горбай, Параскевія Капець і Марія Козменюк. Телефонічний комітет — Марія Фітковська, Анастасія Болизюк і Ірина Шмігельська. До оголошень — Параскевія Капець і Дорис Корчак. Базаровий комітет — Євдокія Корчак, Текля Феденюк, Марія Хіць, Раїхта Лунгал. Соціяльний комітет — Анна Піць і Савеля Пиршеба.

Наше товариство складає щиру подяку Централі Союзу Українок Канади і Провінційній Екзекутиві за одержані обіжники, котрі допомагають нам вести працю у відділі.

Анна Горбай — голова
Олена Клемецька — секр.

БРЕНДОН, МАН.
ВІДДІЛ ІМ. ЛЕСІ УКРАЇНКИ

Річні збори відділу відбулися 5 грудня 1978 року. Збори відкрила голова Параска Бойчук, секретаркою була пані Павлишин. Звіти з діяльности здавали членки заряду і комітету. Предсідницею зборів була Євгенія Бюґа.

Діяльність відділу за рік 1978: впродовж року відбулось 9 місячних зборів. Перед Великоднем членки улаштували весняний чай і випродаж домашнього печива, писанок та вишивок. Приготовили обід на празник, спільне свячене. Членки відділу приготовляють бенкти на весілля і на замовлення для посторонніх людей. Приготовляли також похоронні обіди і спільну Ґорданську Святу Вечерю. Роковини Лесі Українки відбулись під час місячних зборів.

Спільно з громадою відбувся базар, на якім продавали перекуску. Цього Року в нас започатковано рідну школу, в якій навчає о. Скрумеда. Відділ склав пожертви на такі цілі: бюджет до Централі Союзу Українок Канади, Колеґію Св. Андрея, на місцеву церкву і Народний Дім.

Заряд відділу на 1979 рік: голова — Емілія Халатурник, заступниці — Соня Карашовська і Розалія Костецька, рекорд. секр. — Стефанія Павлишин, касирка — Юлія Бурачок. Контрольна комісія — Марія Равлюк і Настя Нагуляк. Господиня кухні — Параня Бойчук. Старші сестриці — Марія Костецька, Павліна Матвійчук, П. Костинюк, кореспонд. секр. — Євгенія Бюґа.

Стефанія Павлишин, секр.

ТУ ГИЛС, АЛЬБЕРТА
ВІДДІЛ ІМ. ЛЕСІ УКРАЇНКИ

6 грудня зійшлись членки до церковної залі на річні збори. Голова відділу пані М. Чернівчан відкрила збори молитвою, привітала членок і з приводу недавно упокоєної Стефанії Пауш, членки вшанували її пам'ять.

Пані Чернівчан склала подяку членкам відділу за щиру працю впродовж року і перевела останні місячні збори в цім році. По цім слідували річні збори, яких предсідницею була пані Г. Маріянич, а секретаркою пані П. Мулька. Звіти з діяльности відділу здавали членки заряду і голови комітетів. Наш відділ начислює 55 членок.

Діяльність: впродовж року відбулось — одні річні і 9 місячних зборів. В ділянці освітньої праці ми влаштували роковини Лесі Українки і Тараса Шевченка. Взяли участь у Пров. З'їзді через висилку делеґаток. У господарській частині ми приготовили спільну Ґорданську Святу Вечерю, Весняний чай і випродаж домашнього печива, спільно з церковною громадою приготовили пирогову вечерю та базар. В добродійній праці: членки помагали у кампанії на поборювання недуги рака, відвідували хворих членок в шпиталі і вдома. Під час Різдвяних Свят відвідали отця-пароха і добродійку з дарунком, так само у шпиталі і в домі старших громадян. Членки ходили колядувати. Приготовляли похоронні і поминальні обіди. Склали пожертви на свою церкву, на Інститут Св. Івана в Едмонтоні і сповнили свій буджет до Централі Союзу Українок Канади.

Заряд відділу на 1979 рік: голова — М. Чернівчан, перша заст. голови — А. Іфтодій, друга заст. — Г. Маріянич, третя — П. Мулька, рекорд. секретарка — М. Бук, касирка — Єлисавета Рибак, кор. секр. — Марія Андріящук. Контрольна комісія — А. Іфтодій, М. Фіярчук, К. Паламарук. Господині — С. Сакалюк, М. Чернівчан, Будзяк, А. Храпко. Господині до церкви — А. Храпко, А. Рупташ, Розалія Бачинська, А. Логазар. Рефер. англомовної преси — М. Мандрусяк, української преси — К. Мандрусяк, мистецтва — М. Фіярчук, А. Свекла, Н. Никифорук і М. Павлюк. Освіти — М. Андріящук, А. Качмар і П. Фуштей. Референтка „Променя" — К. Паламарук. Привітальний комітет — Григірчук і М. Чернівчан.

Бажаємо редакції журнала „Промінь" і усім членкам Союзу Українок Канади кріпкого здоров'я і многих літ творчої праці!

К. Мандрусяк

СТІНЕН, САСК.
ВДІДІЛ ІМ. КНЯГИНІ ОЛЬГИ

Річні збори відділу відбулися 14-го грудня 1978, о год. 7:30 вечером в церковній залі в присутности 20 членок. Голова Марія Куровська відкрила збори і привітала присутніх. Після молитви „Царю Небесний" вшанували покійних членок хвилиною мовчанки. Предсідницею зборів була Анилька Королюк, Василина Стиранко секретарювала і читала протокол з минувших річних зборів. Анна Ковальчук подала цілорічний фінансовий звіт. Франя Гунька подала звіт контрольної комісії і комітету купування. Звітували — Адонія Козменюк від господинь; Анна Гуцол від добродійства; Ґиня Гайдамака подала звіт про діяльність відділу.

Голова сердечно подякувала членкам за щиру працю і співпрацю з громадою. Звіти свідчили, що впро-

довж року відбулося 9 місячних зборів, одні річні наради з членами церкви з участю отця і добр. Шадурських. На одних привітали нашу членку. Також на одних зборах членка Параска Ґурська виставляла прикрасні речі з України. Поважна імпреза, на якій спільно відзначили 25-ліття відділу і 30-ліття громади. Голова провінційної екзекутиви СУК пані Павла Данильчук вручала грамоти 12-ом членкам. Мали ювілейну розігравку — перша нагорода — прекрасно вишита ковдра членками, інші нагороди подарували: А. Суркан і А. Гуцол, П. Ґурська, А. Ковальчук, В. Стиранко і М. Курковська.

Інша діяльність: брали участь в відзначенні 60-ліття УГПЦ, котре відбулося в Гадсон Бей; брали участь у відзначенні 75-ліття поселення українців в околиці Ендевер; вечерок під час відвідання представниці Музею; спільну вечерю на Св. Миколая з обміною дарунків між членками — пакуночки для дітей. Приготовили страви на бенкет — храмовий обід; прощальний обід для о. і добр. Шадурських; привітальний обід для о. П. Кривиха, перекуску на День Матері в Ду-Дром-ін для старших; обід для студентів Інституту П. Могили; дали поміч на три похоронних, чотири поминальних обіди. Ходили з колядою разом з членами церкви; програмою в честь матері займалася Василина Стиранко.

Пожертвували по $50.00 на Музей, оселю „Тризуб" і 60-ліття УГПЦеркви. $550.00 на Українську школу; $1,000.00 на церкву і різні пожертви; сповнили бюджет до централі. 12 членок передплачують „Промінь".

Фінансовий звіт: осталось з 1977 р. $1,179.33; приходи в 1978 — $3,135.86; розходи в 1978 — $1,990.93; осталось 2,324.26.

Заряд на 1979 — голова — Марія Курковська; заст. голови — Адонія Козменюк, секретарка — Анна Ковальчук, заст. секр. — Анилька Цуркан, фін. секр. і касирка — Анилька Королюк. Контрольна комісія — Антонія Кортан, Анилька Суркан, Франя Гунька; господині кухні — Адонія Козменюк, Параня Ґурська, Вікторія Королюк, Надя Боднарик, Франя Гунька, Наталя Ростотська; ком. добродійства — Анна Гуцол, Анилька Суркан; комітет купування — Анастасія Анака, Анилька Суркан, Франя Гунька, Надія Боднарук, Орися Лозінська; сестриці — Анна Дорощук, Ксенька Ґоргіца, Анна Парасюк; господині церкви — Марія Вігнан, Анна Парасюк, Марія Курковська; українською школою і співом займається Василина Стиранко.

Бажаємо всякого добра для всього членства і працівників українського народу. Боже щасти.

Ґинна Гайдамака, уст. секр.

ПРИНС АЛБЕРТ, САСК.
ВІДДІЛ ІМ. СВ. ОЛЬГИ

Річні збори відділу відбулися 19 листопада 1978 р. при участи 19 членок. Пресіднищею зборів була А. Марусяк, секретарювала Д. Панчук. Молитву провів о. Я. Рибалка. Вшановано хвилиною мовчанки відійшовших у вічність членок.

Звіти різних комітетів виявили велику працю при т-ві. Впродовж року відбулось 9 місячних зборів і 4 засідань заряду.

Товариство опікується рідною і недільною школою. Членки приготовили Різдвяний концерт, видали Святу Йорданську Вечерю, щедрували по вечері для гостей. Членки сходилися писати писанки, а відтак продавали під час Великодного випродажу печива і „Етнік бейк сейл", на яке нас запросили. На кожнім випродажу ми мали якусь розігравку. Членки також пошили гарну ковдру на розігравку, з якої мали добрий дохід.

Впродовж зими відбулось 5 соціяльних вечорів. В лютому ми влаштували роковини Лесі Українки, а в березні брали участь у роковинах Шевченка. Членки прибирають церкву на Великдень і Різдво. Приготовили спільне свячене, обід на храм нашої громади і обід на День Подяки. В червні ми відбули ягодовий чай, на якім мали випродаж печива і вишивок.

Відділ приготовив 2 страві на вечір многокультурности і членки помагали при вечері. Вітали в себе пані Л. Кут від Музею. Членки видали 12 похоронних перекусок і два поминальні обіди. Відділ жертвував на „Промінь", Музей і Фонд Івана Стратійчука.

Шпитальний комітет виконує свою працю, відвідуючи кожного тижня хворих у двох шпиталях, в домах старших немічних і по приватних домах. Відвідано 275 пацієнтів, хворим членкам засилали квіти. Пані Гринюк зі своїм комітетом розвозила писанки перед Великоднем, по спільнім свяченім тарілки з поживою по домах, а в День Подяки овочі. Для Червоно Хреста членки т-ва кожної зими шиють і дарують ковдру.

Пані Л. Зюбрак і пані А. Романович занялися збіркою „від вдовиць", щоб поставити пам'ятник на нашім цвинтарі. Цей проєкт вони назвали „Вдовина лепта". Для цієї збірки вони відвідали 49 вдів і зібрали $818.00. Церковний комітет поміг поставити цей хрест на цвинтарі.

Слідувала перекуска, під час якої помовляв до членок парох о. Я. Рибалка. По цім відбувся вибір заряду, до якого увійшли: на 1979 рік: голова — Зоня Краковець, 1-ша заст. голови — Ольга Гавриш, 2-га заст. — Настя Грицюк, рек. секр. — Доротея Панчук, кореспонд. секр. — Людвіна Зюбрак.

Комітети: мистецтва — А. Кардаш, освіти — добр. Рибалка, шкільних справ — А. Дарчук, багатокультурности — Е. Палідвор, Червоного Хреста — Д. Панчук. Рефер. „Променя" — О. Денесик, шпиталю — М. Гринюк, телефонів — Ю. Голик. Господині — вибираємо на різні оказії. Сестриці — пані Савчук. Контрольна комісія — добр. Рибалка, О. Денисик і П. Гринюк.

Фінансовий звіт — з року 1977 осталось у касі — $2,455.57, прибутки 1978 — $6,081.46, видатки — $5,546.11, в касі осталось — $2,990.92.

Доротея Панчук, секр.

СКАРБОРО, ОНТ.
ВІДДІЛ ІМ. СВ. АННИ

Річні збори відділу відбулися в неділю 2-го грудня 1978 р. у церковній залі української Православної церкви св. Анни. Пердсідницею зборів була голова Таня Козурко, а секретарювала Юлія Никіфорук. Отець прот. Федір Легенюк відкрив збори молитвою. Вшановано померлих членок хвилинною мовчанки. Протокол з минулих річних зборів прочитала голова. Слідували звіти таких урядниць: рекордової секр., скарбнички, фінансової сек., представниці до КУК, базарового комітету, а на кінці був звіт голови.

Підчас дискусій над звітами о. Легенюк порушив справу СУМК при церкві. Він сказав членкам звертати постійну увагу над відділом СУМК. Контрольна комісія уділила вотум довір'я уступаючій управі.

Впродовж року відділ відбув 10

зборів. Культурно-освітні імпрези відбули такі: Свято Шевченка та Лесі Українки, День Матері, Вечір студента та молоді, дали поміч у Інтернаціональнім Фестивалі Інституту св. Володимира, відбули посвячення прапору СУК. Інші імпрези були: Йорданська Вечеря Спільне свячене, Весняний „Мий Фест", пікнік, храмове свято, ювілей 25-ліття служіння на церковній ниві о. Легенюка, базар, Свято Миколая і Маланка.

Відділ вислав делеґатку на Пров. з'їзд Східньої Екзекутиви в Торонто. За рік відділ жертвував на такі цілі: На церкву св. Анни $1,000.00, на Музей Союзу $25.00, на „Промінь" $10.00, на Музейну Фундацію $25.00, на українську православну радіопрограму „Благовісник" $25.00, на організаційний фонд Союзу $45.00. Відділ вступив в члени головного Музею і в члени Торонтонського відділу КУК.

Членки раз в рік займаються чищенням церкви і кухні. Відділ придбав 12 білих обрусів для столів церковної залі.

Фінансовий звіт: При кінці 1977 року в касі осталось $390.90, прихід за 1978 рік $3,568.26, розхід за 1978 рік $2,419.55, при кінці 1978 рї осталось в касі 1,539.61.

На 1979 рік вибрано такий заряд: уступивша голова — Марія Боднарчук, голова — Таня Козурко, 1-ша заст. голови — Ліза Бот, 2-га заст. голови — Марія Бабенко, рекорд. і кор. секр. — Юлія Никіфорук, фін. секр. — Анна Петришин, скарбничка — Ольга Михальчук, культ.-освітня реф. — Тамара Чорна, реф. „Променя" — Ліза Бот. Контрольна комісія — Віра Кузик, Ґеня Лесик, Олеся Стефаник. Преставниці до КУК — Тамара Чорна, Една Павлик; комітет телефону — Ґеня Лесик, Боні Полак, Олеся Стефаник; комітет хворих — Ліда Савдик, Рузя Унгерян; базаровий комітет — Марія Федак, Ґеня Лесик, Анна Петришин. Сестриці — Катерина Гриб, Марія Крежановська.

Отець Легенюк сердечно привітав нову управу, хоч вона залишається майже та сама як минулого року. Він дав признання членкам за їх працю при церкві — сказав, що у старім краю була інша система при церкві. Висловив подяку за підризник, подарований відділом в часі його свята — 25-ліття його служіння на церковній ниві. Побажав новій управі добрих успіхів на 1979 рік.

Голова, пані Козурко, подякувала отцеві за побажання. Вона також висловила подяку членкам за їх працю за минулий рік і сказала що вона не жалує, що взяла обов'язок голови цієї організації.

Юлія Никіфорук, секр.

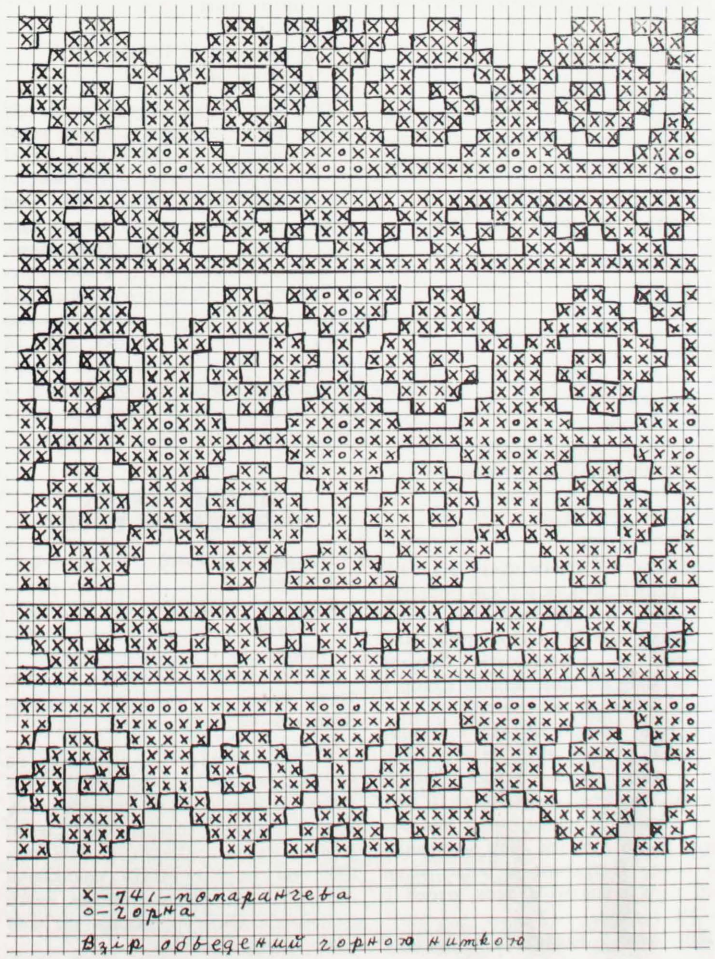

ГОРІХОВИЙ ТОРТ

8 повних ложок цукрової мучки (айсінґ шугар)
8 яєць
2½ горнят, або пів фунта мелених волоських горіхів
2 ложечки спорошкованої (інстент) кави
1 неповну ложечку какао
1 ложечку порошку до печива, (бейкон павдер)
4 стол. ложки потертих сухих кришок
½ ложечки ванілії

Вбити білки на тверду піну. Додавати по одному жовткові і далі вбивати. Додати цукор і знову вбивати. Відтак додати до маси каву, какао, порошок до печива і ванілію. Горіхи перемішати кришками ,додати до маси і легко завивати їх в масу. Масу дати на приготовані, вимащені бляшки і пекти пів години в температурі 350⁰ Ф. Перекладати масою, яка кому найбільше до вподоби. Найсмачніший з шоколядовою масою.

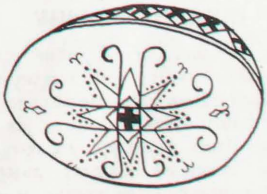

Довкола дому

Стефанія Кульба

ВЕЛИКОДНА БАБА

2 пачечки дріжджів
2 горнят молока (переварене)
½ фунта масла
1 столова ложка соли
1 горня цукру
5 цілих яєць
10 жовтків
Шкірка і сік з одної цитрини або помаранчі
Муки стільки, щоб замісити легке тісто

Розвести дріжджі в ½ горнятку літеплої води, додати дві ложки цукру і поставити на 10 хвилин.

Яйця бити на піну, додаючи цукор, бити около 10 хвилин. Коли дріжджі підійдуть, додати молоко, сіль, вибиті яйця, цитрину. Ложкою добре вимішати і додати муку. Місити 20 хвилин. Коли добре вимісене, додавати потрохи розтоплене масло і місити поки не відстає від руки. Накрити і поставити в теплім місці, щоб підросло. Коли підросте, знов помісити і дати знову підрости. Накладати у вимащені маслом форми і обсипані просіяними кришками-сухарцями. Дозволити вирости до подвійної величини. Пекти в температурі 375° Ф. пів години.

— — —

ПІДЛИВА З ХРІНУ

До холодного м'яса добре підходить свіжий тертий хрін, заправлений до смаку оцтом і цукром. Можна теж приготовити хрінову заправу, як хто бажає. Деякі господині додають до нижче поданого припису ложечку сухої муштарди і два жовтки, зварені та перетерті через ситко:

½ горнятка густої сметани
3 ложки цитринового соку або оцту
¼ ложечки соли
2 ложечки цукру
½ горнятка тертого хріну

Змішати разом всі складники. Накрити щільно і перетримувати в холоді. Подавати до холодного м'яса.

— — —

ВЕЛИКОДНА ПАСКА

10 горнят муки
1 ложечка соли
¾ горнятка цукру
½ фунта теплого масла
2 ложки меду
¼ горнятка оливи
3 жовтки
2 цілих яєць
1½ горнятка води, теплої
1½ горнятка молока, праженого
½ горнятка води, теплої
2 ложки дріжджів
2 ложки цукру

Розпустити 2 ложки цукру в теплій воді, додати дріжджів і хай постоїть 10 хвилин. До гарячого молока (не кип'ячого) додати оливу, мед і хай вистигне до літотеплости. Окремо вибити яйця на піну, додати цукор і дальше вибивати до білости.

До води додати молоко з медом, вимішати, вилляти яйця, додати дріжджі і легко вибити. Замісити легко теплою посоленою мукою, тісто має бути вільне, додаючи увесь час топлене масло і місити, щоб відставало від руки. Поставити в тепле місце щоб тісто підросло в двоє, около 1 до 1½ години.

Виробляти і накладати в наперед приготовані форми, хай підросте около години. Помастити верх яйцем і пекти на 300° між 45 до 60 хвилин. Робити 3 середньої величини паски.

Л. Кут

— — —

PASKA

2 yeast cakes
1⅓ cup melted butter
1⅓ cup egg yolks
1⅓ cup or more sugar
2⅔ cups milk
grated rind of 1 lemon
flour as needed

Beat egg yolks and sugar well, add butter and lemon rind. Dissolve yeast in ½ cup of milk with a little bit of flour and sugar. When risen, add to above ingredients. Add flour and knead to make a fairly soft dough, knead until the **clean hand stage.** Leave to rise. Line tall tins (e.g. shortening tins) with buttered paper and fill ⅓ with dough. Leave to rise until it doubles its quantity. Bake in a 350°F oven for not less than 1 hour. Carefully transfer hot paska onto a soft surface (pillow) and roll from side to side until the paska cools.

— — —

ПЕЧЕНА КАЧКА (OVEN BAKED DUCK)

1 качка (нетовста)
4 яблука
3 ложки товщу
цибуля
сіль

Помити качку. Посолити і помастити зверху і з середини цибулею. Залишити на одну годину.

Яблука почистити, покраяти на чвертки, начинити ними качку і зішити. До посудини, на гарячий товщ, покласти качку. Підлити пів склянки водою. накрити. Пекти в печі при 350° дів години (часто поливаючи підливою). Під кінець печення, зняти накривку і пекти ще якийсь час щоб качка прирум'янилась.

Редакція застерігає собі право скорочувати дописи і виправляти мову. Хочемо дати місце в журналі всім тим, що дописують тому всякі дописи мусять бути читко написані і без обширних описів.

Хто присилає знимку на виріб кліше треба відразу присилати гроші на її виріб — найменше — $14.00, середньої величини $21.00, через сторінку поперек внизу $32.00.

Редакція

НАДІСЛАНІ ДО РЕДАКЦІЇ КНИЖКИ

Редакційна колегія. Літопис Волині. Науково-популярний збірник волинознавства. Видає: Інститут Дослідів Волині і Товариство Волинь у Вінніпезі. Вінніпег 1977 - 1978 Канада.

Редакційна колегі — Відгомін років. Альманах. Батьківський комітет курсів українознавства ім. Григорія Сковороди. Торонто — 1976.

Анатоль Курдидик — Записки з буднів. Фейлетони і нариси. Обкладинка — Ліда Палій. Вінніпег 1977.

Надія Лан — Перекотиполе — Вірші. Обкладинка Якова Гніздовського. Передмова і подяка автора. Видавництво „Водограй" 1978.

Лисичка-сестричка й інші народні казки для дітей і молоді. Ілюстрації Петра Куця. Пояснення українською мовою прот. С. П. Симчича. Видання Крайової Управи Комітету Українок Канади. Друкарня Видавничої Спілки Тризуб. Вінніпег 1978.

Українська Книга — Квартальник бібліографії й книгознавства Т-ва Книголюбів, Т-ва українських бібліотекарів і Бібліографічної комісії Н.Т.Ш. Редактор Богдан Романенчук. Філаделфія, ч. 1, 1978.

Українська Книга — Квартальник бібліографії і книгознавства Т-ва Книголюбів, Т-ва українських бібліотекарів і Бібліографічної комісії Н.Т.Ш. Редактор Богдан Романенчук. Філаделфія, ч. 2, 1978.

З ЛИСТІВ ДО РЕДАКЦІЇ

Багато теплих листів приходить до редакції „Променя" від читачів. Годі було б їх всіх надрукувати, все таки хочемо бодай деякі помістити, бо це ж і розмова читачів з редакцією.

Марія Бачинська — Риджвил, Ман. — Залучую передплату. Моя хата не може бути без „Променя".

Розалія й Албєрт Олексіви — Келовна, Б. К. — З нагоди 40-літнього ювілею нашого подружжя, складаємо $15.00, як дар на „Промінь". Хай славний „Промінь" і надалі сяє між нами.

Марія Вавринюк — Едмонтон — Залучую чека на $45.00 — з того 25.00 на прес. фонд а $16.00 передплата на два роки.

Марія Григор — Ніпавин, Саск. — „Промінь" веде нас до громадської праці. Нам всім потрібно того проміння, як старшим, так і молодшим, щоб ми читали і вчили своїх дітей шанувати і любити все своє рідне... Складаю $10.00 на прес. фонд.

Антонія Іваночко — Лексінґтон, ЗСА. — Посилаю передплату. Журнал читаю з насолодою і кожного місяця нетерпеливо його дожидаю. Бажаю успіхів у Вашій цінній праці.

Софія Кушнірик — Виниярд. — Посилаю передплату і прес. фонд $12.00. Бажаю редакції „Променя" доброго здоров'я і довгого віку.

Дочка Дора і Іван Кук — Вакувер. — Складаю $12.00 на прес. фонд журнала „Променя" з нагоди 90-ліття нашого батька Михайла Сташина.

Надія Гаврилик — Чатам, Онт. — Відновлюю передплату і складаю прес. фонд. Щасти Вам Боже у Вашій цінній праці і щоб Вам Всевишній дав сили і здоров'я надалі редагувати „Промінь".

Ген. інж. П. Петренко — Мисисаґа, Онт. — Засилаю передплату Вашого цінного журнала „Промінь"... Зокрема в Новому Році бажаємо повного успіху у Вашій праці для добра і користи нашого многострадального народу.

Оля Горегляд — Ошава. — Пересилаю свою передплату. За Вашу культурну працю друкованого слова даю високоцінне признання. Всі свідомі членки Союзу Українок Канади пишаються своїм журналом, читаючи кожну сторінку „Променя".

Членки, які стоять в рядах С.У.К. а ще не отримують журнала, повинні не відкладаючи заслати передплату і втішатися змістом його промінистого змісту. Бажаю всім працівникам цього журнала найкращих успіхів і кріпкого здоров'я.

Марія Костів — Ґримзбі, Онт. — Засилаю передплату на два роки і прес-фонд. Редакції і всім працівникам бажаю здоров'я у такій важливій праці, багато успіхів та щоб журнал „Промінь" просвічував кожний український дім.

Марія Данилюк — Ґронлид, Саск. — Вже майже десять років як ми передплачуєм „Промінь" — моя мама, якій уже 87 років і я маємо кожна своє число. Ми вдоволені з Вашої цінної праці. Засилаємо наші передплати в сумі $16.00. Бажаємо Вам здоров'я та дальших успіхів.

Варвара Катеринич — Саскатун. — Висилаю передплату на два роки і $10.00 на прес. фонд журнала. Вітаю редакцію і працівників „Променя", журнал, що для мене дуже дорогий. Я щаслива, що можу його читати — гарний друк та гарний папір. Без нього не могла б бути.

При праці для „Променя"

Монтреал — Відділ ім. Доньок України, рефер. Михаліна Нема — на передплати — $112.00, прес. фонд — $13.00, разом $125.00.

Йорктон — Відділ ім. Олени Пчілки, рефер. Орися Василишин $120.00 на передплати.

Саскатун — Відділ ім. Ольги Кобилянської, рефер. Марія Гарбус — $120.00 на передплати.

Едмонтон — Відділ при катедрі Св. Івана, рефер. Софія Гриник — помагала Марія Самоїл — на передплати $304.00. прес. фонд $12.00, разом $316.00.

Ванкувер — Відділ ім. Лесі Українки, рефер. Люба Кут — на передплати $48.00, прес. фонд $4.00, разом $52.00.

Торонто — Відділ Кн. Ольги — Анна Бойко, рефер. — $48.00 на передплати.

Давфин — Відділ ім. Лесі Українки, Марія Білоус, рефер. на передплати $40.00.

Гамільтон — Відділ ім. Лесі Українки, Анна Корній, референтка Анна Корній — передплати $72.00, прес. фонд $70.00, разом $142.00.

Едмонтон — Відділ ім. Кн. Ольги, рефер. Дора Воронюк — передплати $56.00.

Роблін, Ман. — Відділ ім. Доньок України — реф. Анна Горбай — передплати — $24.00.

Тандер Бей — Відділ ім. О. Пчілки, рефер. Зеновія Змієвська — $56.00 передплати, $35.00 прес фонд — разом $91.00.

P R-S
FEDORUK MRS M
12152-129 ST
EDMONTON ALTA
MAR 80

ISSN 0380-2140

З КАМПАНІЇ ЗА НОВИМИ ПЕРЕДПЛАТНИКАМИ

Референтки журнала при відділах та членки почали активну працю у проголошеній кампанії. Ось пише нам референтка журнала Леся Денесик з Принс Алберт, Саск. (Референткою „Променя" в Принс Алберт є пані Леся Денесик):

„...На наших місячних зборах був призначений час для „Променя". Пані Л. Зюбрак дуже гарно пояснила членкам, що це дуже добрий наш журнал, в якім є багато цікавого що читати і що кожна членка повинна переплачувати та ще й інших заохочувати. Після зборів була перекуска, з якої $13.00 зібрано на „Промінь". Дві членки зголосили свої передплати.

* * *

ПРИДБАЛИ НОВІ ПЕРЕДПЛАТИ

Анна Корній — Гамільтон **3**
Елсі Денесик — Принс Алберт **2**
Петруня Процишин — Донвел, Саск. **2**
Наталя Іванишин — Келовна, Б.К. **1**
Михаліна Нєма — Монтреал **1**
Марія Гарбус — Саскатун **1**
П. Бойчук — Ґрімсбі, Онт. **1**
Люба Кут — Бирнабі, Б. К. **1**
Оксана Гунко — Монтреал **1**
Т. Островерха — Едмонтон **1**
Кароля Білик, Норт Бетлфорд **1**
Катерина Паламарук — Ту Гилс, Алта. **1**

Нові передплатниці, що зголосились особисто: П. Дивчук з Вернон, Б. К., Марія Треба з Монтреалу, І. Я. Фарина з Вікторія, Б. К., Ольга Струтинська з Давнсвю, Онт., М. Гевричук з Ванкуверу, Анастасія Ойстрик з Кемсаку.

Щиро вітаємо нових передплатниць. Пишіть до нас за оказовими числами (безплатно) для Ваших приятельок і знайомих.

ПРЕСОВИЙ ФОНД ВІДДІЛІВ

Гамільтон — Відділ ім. Лесі Українки, прислала референтка Анна Корній. З прибутку на передріздвяній членській вечері 21 грудні 1978 р. $85.00
Йорктон — Відділ ім. Олени Пчілки, прислала кор. секр. П. Семенюк з імпрези День Членства, роковини Лесі Українки і Свято Героїнь 55.25
Лондон, Онт. — Відділ ім. Кн. Ольги — прислала секр. пані Оля О'Суліван — збірка з приводу поминального обіду в пам'ять Агафії Гузь, мати пані Галини Володченко 40.00
Гамільтон — Відділ ім. Л. Українки, прислала рефер. пані Анна Корній. Збірка на прес. фонд „Променя" під час свята Лесі Українки 70.00
Бюкенен, Саск. — Відділ ім. Лесі Українки, прислала голова пані Ю. Талпаш з нагоди річних зборів 20.00
Чиливек, Б. К. — Відділ ім. О. Кобилянської, голова В. Костів і секр. П. Марко — з нагоди річних зборів 14.00
Лондон, Онт. — Відділ ім. Кн. Ольги, прислала секр. пані О. О'Суліван, з нагоди річних зборів 25.00
Камлупс, Б. К. — Відділ ім. Л. Українки — з нагоди річних зборів — прислала панні К. Садова 15.00

ІНДИВІДУАЛЬНІ ПОЖЕРТВИ

Родина Мельничуків в роковини упокоєння мами бл. п. Юстини Мельничук $100.00
Збірка — дар в честь пані Софії Гриник від приятельок в Едмонтоні з нагоди дня уродин 66.00
Софія Чопівська, ЗСА 50.00
Зеновія Зміївська — Тандер Бей 25.00
Анна Буяр — з нев'янучого вінка на похороні бл. пе Тетяни Олійник, Вернон, Б. К. 25.00
Параскевія Матвійчук — Брендон, Ман. 20.00
Марія Клепачівська, Зіон, ЗСА 27.00
Соня Гулик, Ворен, Міч., ЗСА 10.00
В. Катеринич — Саскатун 10.00
Марія Гавриш, Едмонтон 10.00
Галина Мельник — Монтреал 10.00
П. Свириденко — Содбури 7.00
Анна Дутчак — Ошава 7.00
Наталя Давдс — Ошава 5.00
Т. Гандзюк, Вінніпеґ 5.00
Ліна Козар — Етелберт, Ман. 5.00
Олена Маріянич — Ту Гилс, Алта. 5.00
Софія Василишин — Едмонтон 5.00
Анастасія Кос — Едмонтон 5.00
Д. Міхоцька — Вінніпеґ 5.00
Анна Ґерус — Вінніпеґ 4.00
Я. Пушкар — Віллі Д'Анджор 4.00
Стефанія Іванів — Стирджес, Саск. 4.00
Н. Кінащук — Стирджес, Саск. 4.00
Марія Костів — Ґримзбі, Онт. 4.00
Параня Гладинюк — Ніяґара Фалс 4.00
Оксана Гунко — Монтреал 4.00
Катерина Бублик — Ванкувер 4.00
Люба Кут — Савт Бирнабі, Б. К. 4.00
О. В. Ґаук — Ґренд Прері, Альберта 4.00

По $2.00 склали: Емілія Труфин — Роблін, Анна Стахів — Торнгил, Анна Романко і Т. Тучак — Торонто, К. Савіцька — Монтреал, М. Малюжинська — Тандер Бей, Л. Магас — Едмонтон, А. Борискевич — Мисисага, Г. Гуменна — Едмонтон, А. Дутка — Вінніпеґ, М. Ґузяк-Саскатун, Марія Метрунець, Павліна Яремчук і Ксеня Ханасик — Мирнам, Антонія Іваночко — Лексінґтон, ЗСА, В. Хрущ — Етобіко, А. Кіпибіда — Монтреал, Марія Савчук — Монтреал, Марія Нестор — Лемінґтон, Наталя Ващик — Тандер Бей, М. Я. Кінар-Бойл, О. Радченко, М. Бучак, О. Русин, Оля Ковч, М. Зимовець — Монтреал, С. Іщенко — Вінніпеґ, М. Антонішка — Сурей, Марія Лозинська — Пелей, А. Зміївська, А. Стасів, М. Шапка, В. Бойко, М. Ґронська — Тандер Бей, Юлія Гриців — Ленард, Галя Бабій — Вінніпеґ, В. Клопей — Едмонтон, Дора Пасічник — Мейпл Ридж, А. Клапоущак — Давфин, Марія Байдак — Віллі Ла Селлі, Гафія Пронич — Нипавин.

По 1.00 Наталя Юрик — Тандер Бей, Стефанія Мединська — Монтреал.